

TAJNA MJERE – PUT DO ZVJEZDANE PRAŠINE

SUMRAK

Heleni Trojanskoj

Najljepši dio mene

Urušili su prapočetak

Kad sunce odlazi

A polutama se spušta

Na živčane stanice dana

Da bi se obnovile dojke zvijezda

Odahnu li zmijski bojovnici

Uništiti su prabitak

Najljepši dio mene

Pretvorili u sumrak

Ima li nade za nas male

Koji vičemo s kola cisterna

Ima li ičeg ljudskog u odjeku zore

Dođ u loncu uskuhanu pijetlovine

Otrov doklizava iz mrača

Gorostasne vlasulje

(Ližnjan, kolovoza 2011.)

Neobično započinjem esej. Je li plodnost svega zemaljskog onaj dio iskonske ženstvenosti što se oplođuje svjetlošću sunca, je li list upio svjetlost da bi se od zvjezdane prašine stiglo do energije stabla života? Plodnost suprotiva oplodnji, žena protivu muškarca, zvjezdana prašina kontra energije sunca? To su kapitalna pitanja koja poetski razmatra ovaj esej na teorijskim postavkama astrofizičara. Naravno, nastavljamo s implementiranim vrijednostima matrice u živi prostor Sredozemlja – laudu mjeri, koja je obilježila svojim životima senzualnost istine svijeta spolnosti.

Što se krije u imenu Rossana

Nije riječ, dakako, o ljepotama ruža. Nije ni o mojoj slabosti na njih. Prije će biti kako se radi o ljubicastoj peruniki, irisu, grčkoj božici duge, glasnici bogova, Iridi, ili pak Peruniki, ženi staroslavenskog Peruna. U doba Karla Velikog koristi se kao francuski kraljevski simbol. Od tada je u širokoj kršćanskoj heraldici. U šatrovačkom jeziku kod nas uspoređuje se sa ženskim

spolnim organom kao *crna ljubičica* (T. Sabljak) Upravo to mi je nametnulo dvojbu: ljiljan ili perunika? Svejedno, cvijet je, kojeg sam pronašao u grbu grada Rossana u formi križa, s četiri školjke, Jakobske kapice, kao antičkog simbola Venere, u kršćanstvu hodočasništva na putu za Santiago de Compostelu.

No pogledajmo službeno etimološko tumačenje: Rossano vuče svoje ime iz grčke riječi *rusion* (ρύσιον), što znači „koji spašava“, i *akron* (ἄκρον), što znači „rt“, „brdo“ iz koje proizlaze srednjovjekovne verzije imena grada Ruskia ili Ruskiané (Ρουσκιανή) ili Rusiànon (Ρουσιανόν u bizantskom grčkom). Drugo tumačenje poziva se na ime rimske obitelji, predšasnici imena grada u doba Rima, *Roscianuma*, naseljenog još za Velike Grčke (11. st. pr. Kr.).

Zavirimo sada u povijest Rossana, grada koji se nalazi na 39°34'34" N **16°38'** E, s time da se novi dio grada Rossano Stazione nalazi na 39°35'54" N ili, uobičajeno zaokruženo, **39°36'** N. Dakle, grad je od obale udaljen c. 1.5' S, tek za dohvat gusarske ruke, što je bila uobičajena praksa. Što zapažamo? Istom je jasno pregledom pozicije: riječ je praktično o paraleli toliko puta već ubiciranog **rta Capo Trionto**, na ušću istoimene rijeke (**39°37'32"** N), na kojemu se smjestio grad **Mirto Crosia**, utemeljen, prema tradiciji, 1315. pr. Kr., od prijatelja Eneja, za vrijeme svog dugog putovanja do usta Tibera „sletio“ je (princip loretskog prijenosa) svojom flotom u sidrište *Trajes* (ili *Illias*), druga imena rijeke Trionto, na dijelu potpuno pravocrtne obale krajnjeg zapada Tarantskog zaljeva. Stoga će nas to uvući duboko u novu priču. Ali što je s meridijanom? Pa to je „moj“ rodni meridijan, geografska dužina Sinja i Koljnofa. Opet smo na mjestu velikog događaja, mjesta uspostave kulta Velike Gospe i Gospe od Loreta, koju časti to malo gradišćansko selo. Na samom vrhu je Venera Dolni Vestonice, figurica stara oko 25.000 godina. Toliko zasad o poziciji, no vidjet ćemo do čega će sve ona dovesti.

Rođenje Venere, Sandro Botticelli, c. 1485–1486.

Rossano je mjesto rođenja dvaju papa: Ivana VII. (c. 650.-707.), te antipape Ivana XVI. (c. 945.-c. 1001.), kratkotrajnog pontifikata (997.-998). Rossano, sjedište katoličkog nadbiskupa, karakteriziraju još dva kapitalna kršćanska obilježja: *Rossano Evanđelje* ili **Codex Purpureus**

Rossanensis), drevni grčki evanđelistar iz 6. st. bizantskog podrijetla, jedan od najstarijih preživjelih iluminiranih rukopisa Novog zavjeta; Oratorio di San Marco (9./10. st), s freskom Madona Odigitria, najbolje sačuvana bizantinska crkva u Italiji. Zar nije frapantno da njegova geografska dužina u sekundu odgovara meridijanu crkve Gospe Loretske u Koljnofu i svetišta Gospe Sinjske (16°38'11" E / 16°38'11" E / 16°38'11" E)? Svega 3" E dijeli ih od katedrale iz 11. st. poznate kao **Maria Santissima Achiropita**, što znači „stvorena ne-ljudskom rukom“! To značenje upravo odražava naslov ove studije. Slika Marije stara je između 560. godine i prve polovice 8. stoljeća. Crkva na gradskom groblju oktogonalnog je oblika – rotonda.

Cimitero Rossano, Rotonda, 16°38'11" E

Talijanski grad Rotonda (lokalno, *Rutunna*), u regiji Basilicata (39°57' N 16°02' E), udaljen je od Rossana 89 km. Prvi put se spominje u pergameni iz 1081. Grad je svetište Gospe od Utjehe (Santuario Santa Maria della Consolazione). Opis ovog svetišta nalazi se u *Zodijaku Marije* (*Zodiaco di Maria*) kojeg je napisao otac Serafino Montorio 1715. Tako prvi put jednim katoličkim dokumentom opravdano gledamo na zodijak kao instrument astrološki nepoželjan u modernom crkvenom učenju. U heraldici grba ima kulu koja također stoji na tri vrha brda, poput mnogih dosad viđenih. Paralela ovog mjesta prolazi na obali Tarantskog zaljeva rtom Capo Spulico, koji se opet nalazi ne samo na meridijanu Rossana, već odavna ubicirane najsjevernije točke poluotoka Gargana (blog: „Pismo za Agostinu“). Na rtu je smješten gradić Roseta Capo Spulico, nekoć satelit *Sibarija* za doba *Magne Grecije* (*Akron Spylikòn*).

Geomorfološki i toponimski, perfektna dogotovljena sustavnost kreiranog prostora rukom „nepoznatog“ počinitelja. Što bismo onda tek kazali na spoznaju kako je pozicija grada Rotonda mjesto prolaska stranice romba koja polazi u smjeru Etne iz Ošlja, ali sada izmaknuta tek toliko da, spram četvrte točke, Montecchio Maggiore, zatvori romb, ne u poziciji vrha Punta Corona Majore, nego precizno koordinata sardinijskog „Ošlja“, odnosno **Osila** (blog: „Shakespeare u Ošlju – Arturove nepoznate“).

Grb grada Rotonda

Zavirimo stoga u mapu K15Ra. Postoji li veza između pozicije Rossana i bilo kojeg dijela već obavljenog implementacijskog postupka u realni prostor Sredozemlja? Već na prvi pogled se čini kako se nalazimo pred novom enigmom. Naime, pozicijom Rossana prolazi tetiva luka ili stranica trokuta Alcyone – Sterope *Visočke* kružnice sa središtem na libijskoj obali, radijusom u *visočkom* sjecištu. Također, pozicijom prolazi i pravac koji povezuje primordijalnu zvijezdu Alcyone, Maju i Taygetu. Ali što je, međutim, tu najfascinantnije *vis-a-vis* Rotonde Ošlje? Tetiva Alcyone – Sterope *Visočke* kružnice, nakon prolaska kroz Rossano, jadransku talijansku obalu presijeca u mjestu Specchiolla kojim, već odavna znamo, prolazi meridijan Ošlja, te, vrlo znakovito, ortogonalna na *Kadmovu os* od točke P do *Sabrathe*, na polovici udaljenosti od polazišta *osi* (sirijska sveta planina Aqra) do Parisa. Očito je riječ o snažnom žarištu.

Put u Visoko društvo – Semiru Osmanagiću

Sad ćemo štošta geometrijskoga preskočiti, a vraćamo se paraleli rta Trionto, uvjetno Rossana – **39°37'32" N**. Riječ je o raskriću, koje se dogodilo spojem znanstvenog, umjetničkog i intuitivnog, na neki način o sintezi svega dosad implementiranog i geoforenzikom istraženog i usustavljenog. Ako su dvije obale Jadrana nepobitno organski povezane, a to se vidi iz svih poduzetih radnji, što je to što im taj organski potencijal daje?

Idemo natrag u antičku povijesnu geografiju. Dikearhov *Početni meridijan* prolazio je kroz luku Rodos. Premda su međusobno udaljeni oko 3°, izvori kažu da je pratio tok Nila. U 16. st. pak, dakle, oko 2000 godina poslije, kao vrelo javlja se *Karta Leopardi*, vjerojatno rađena u isusovačkom Ilirskom kolegiju u Loretu. U njenom donjem desnom uglu lijepo vidimo kako se upravo okomiti tok Nila preklapa s vertikalom vrha šatora pape Julija II. pa i njegove tijare na prikazu opsade Mirandole, koju je osobno poveo oslobađajući grad od francuske vojne sile.

Istodobno, prekid geografskog sadržaja po geografskoj širini događa se upravo na liniji vrha papinske zastave, što je praktično i razdjelnica deskriptivnih polja, koja prikazuju pojedine događaje od značenja za katoličku crkvu srednjeg vijeka. Sasvim u desnom donjem uglu dat je geografski prikaz Arapskog poluotoka sa skalom geografske dužine koja započinje sa 25. stupnjem N, a završava sa 46. stupnjem N. Između 25. stupnja i razdjelnice deskriptivnih polja prazan je prostor u visini 1. stupnja, što zapravo sugerira početak geografskog sadržaja od 24. stupnja N. Pored prikaza Arapskog poluotoka, ovo je strašno važna konstatacija. Ona usmjerava daljnje istraživanje upravo u smjeru propitivanja Nila kao svojevrsne meridijanske „skale“. Naime, već smo jasno uočili i naznačili povezanost drevnih kapitalnih gradova na rijeci Nil i njihovu geografsku destiniranost konsolidiranu spram kutova matrice i rasporeda pojedinih zvijezda klastera Plejada. Bezbrojni primjeri iz prethodnih studija nepobitno su to potvrdili. To bi značilo, ako postavim još jednom *tezu o Nilu kao „meridijanskoj skali“* spram određenja geografske širine, između 24. i 25. stupnja morao bi se nalaziti toponim koji stanje odražava na ispravan i istovjetan način. Tim više što poprilično pravilan okomiti tok rijeke pratimo na *Karti Leopardi* do paralele određene njegovim najistočnijim točkama sjeverno od Asuana ili drevne *Siene*, što su sve gradovi sustava teze obrađeni u ranijim studijama, poput Kom Omba (24°28'36" N). Točka koju tražimo, sad je potpuno jasno, je na oko 24°38' N.

U tom kontekstu, međutim, do ovog časa, nisam se bavio problemom *Visočke simetrale*, koja tetivu Alcyone – Sterope dijeli na dvije jednake polovice i pritom nadilazi Sarajevo, Visoko i

najviši vrh Vlašić planine, Paljenik. Premda se ne želim ponavljati, tek recimo, pruža se od Riyada i središta njegove kružnice do najvišeg vrha Istočnih Alpa, Grossglockner. Po mojim mjerenjima, spram geografske širine, njen kut iznosi **39.63°**. Upravo će ovaj podatak presuditi u utakmici s prostor-vremenom koji nas u sljedećim desetljećima može odvesti i do same *zvjezdane prašine*. Ovaj kut decimalnog oblika stupnja, pretvoren u stupanjski koordinatni, daje preciznu vrijednost od **39°37'48"**, što se preklapa s paralelom rta Trionto (razlika 16").

Komparacijom kompilirane *Karte Leopardi* iz 16. st. i suvremenog zemljovida u mjerilu 1 : 7 500 000. konstatirao sam da bi se traženi toponim na obali Nila trebao nalaziti na poziciji c. **24°38' N**. Rezultat je na izvornoj karti uvjetovan pravcem Alcyone – Loreto – Trsat te matematičkom mrežnom osnovom od 4°, što je razdjelnicu geografskog sadržaja *Karte Leopardi* na suvremenoj karti postavilo u liniju Riyada na **24°38' N**. Konstrukcijski je to povezano i s arhitekturom Rotonde nad Ošljem, ali i sa čitavim geometrijskim kompleksom *plejadske* matrice. Stoga se ovdje time neću baviti, to neka ostane za neka buduća *institutna* doba. No, od tog časa dva su se svijeta, kršćanski i islamski, povezala, ispisujući jednu od najljepših stranica zajedničke povijesti, ne samo u domeni politike i geostragije, već ponaosob u domeni religije. Arapski svijet i Europa neraskidivo su vezani od 711. sve do pada Granade 1492. što ne znači da se cvijet suradnje nije nastavio u zajedničkoj *alhambri* svekolike kulture i znanosti. Tijekom tih 7. stoljeća, arapski učenjaci prevode velika povijesna vrela s grčkog i aramejskog jezika na arapski, potom europski skolastici preuzimaju u latinskoj izvedbi. Ovlaš sam napravio test. U dokumentarnoj emisiji o Cordobi i arapskom utjecaju na europsku kulturu, sudionik razgovora, kazujući o specifičnostima gradnje čuvene đamije i dvorca Alcazar, reče i ovo: muslimanski vjernici, bilo gdje da su se nalazili, uvijek su znali usmjeriti pogled u Meku. To me navelo na provjeru: na mapi K15Ra povezao sam pravcem Cordobu i već zarana ubiciranu Meku te izmjerio kut od **22.5°**, što znači da je za Cordobu Meka zapravo *linija-života*, Alcyone – Elektra.

Je li zbog toga informacija koju je objavio list *Slobodna Dalmacija*, 17. 3. 2007. – citat:

U Splitu, u franjevačkom samostanu u Poljudu, postoji svjetski raritet – slika Muhameda. Lik Proroka naslikan je na slici Bogorodice Bezgrešnog Začeca, koju je 1518. godine naslikao Nikola Bralić. Uz biskupe, Bogorodicu i Isusa, redovnike, kardinale, Tomu Akvinskog i druge svece, na dnu slike je i lik Muhameda u orijentalnoj odjeći koji u ruci drži svitak s citatom iz Kurana: "Nema ni jednog Adamova potomka, koji nije bio pod vlašću Sotone, osim Marije i njezina Sina." Predaja kaže da su Turci pošteđjeli samostan vidjevši na oltaru proroka Muhameda (učinak lika Muhameda na slici danas bi vjerojatno bio suprotan). Gvardijan poljudskog samostana u Poljudu fra Damir Cvitić će kratko: - Ono što bih tražio za sebe, dopustio bih i nekome drugom. Kao što bih ja za sebe i za svoju vjersku zajednicu, gdje god bio, tražio nekakav objekt, mjesto gdje bismo se mogli zajedno naći u molitvi, razumijem da to traže i oni...

Osobno ću tek pridodati kako samostanu pripada i nedaleka šestolisna rotunda Sv. Trojica, građena, po još uvijek neusuglašenim datacijama stručnjaka, od 6. do 11. st. a po većini ipak u 9. stoljeću, što odgovara i dataciji rotone nad Ošljem. Realno je to spram svih mojih studija koje geoforezički pokazuju međusobnu komunikativnost i prostornu integrativnost.

Stoga, s punom ozbiljnošću i odgovornošću postavljam tezu: ako je na traženoj poziciji Nila neki od kapitalnih egipatskih povijesnih gradova ili hramova, s velikom sigurnošću možemo govoriti o zakonitosti podizanja i gradnje gradova po uzorku na nebesku astrognoksijsku sliku zvijezda Plejada. Uostalom, deklinacija najsjevernije zvijezde tog klastera, Sterope, ima

vrijednost 24°33'17" ili 24.55472°. Implementirana u realni prostor njena je geografska širina iznad 49. stupnja, što je na *Karti Leopardi* naglašeno jasno kao slobodan prostor iznad 46. stupnja koji obuhvaća nazive *Pannonia* i *Partes Vngarix* (Ungaria). To znači da dotična barokna *Karta* tretira onaj pojas sjeverne geografske širine koji se u realnom zemljovidu proteže od paralele Riyada do razine 50. stupnja sjeverne geografske širine. Sad je meni lakše, razumjeti moć dalekovidnosti, vizije, vidim kao čin projiciranja *Arapske* i *Riyadske* kružnice još u ožujku 2015. (K15e). Zbog toga se Arapski poluotok i javlja u sadržaju dotične *Karte* upravo u dijelu dvaju segmenata koji povezuju središte *Riyadske* kružnice i razdjelnicu geografskog i ikonografskog sadržaja *Karte*. Logično, tijekom rada na disertaciji to nisam ni opažao, budući tada za geometrijski *matrix* Plejada i Rotonu nad Ošljem, živog osvjedočenja njegove teoretske osnove, nisam znao.

Dakle, što je na Nilu na poziciji 24°38' N? Što je utjecalo na autora *Karte Leopardi* da postavi liniju geografskog sadržaja upravo na toj geografskoj širini? Zašto na taj način imamo razliku od 15° koliko je upravo po arheolozima Rotonda nad Ošljem otklonjena od ravnodnevne u smjeru SE-NW? (Premda u svom radu Stanko Piplović navodi odstupanje od 16°, što je vrlo blisko mojem ranije objavljenom izračunu od 15.74°.)

Ulazim u satelitski pregled unaprijed pripravan na izgledan rezultat nečeg jako moćnog što postavljena teza sama po sebi i traži. Na toj poziciji, na zapadnoj obali Nila, 10' N (15 km) od Kom Omba, ubiciram toponim **Silsila** (24°39'01" N 32°56' E). Na istoj paraleli zapadnije je ubilježen lokalitet *Horemhab*, mogući ostatci hrama posljednjeg faraona 18. dinastije (1320.-1290. pr. Kr.). Međutim, na istočnoj obali nalazim oronim **Jabal as Silsilah** (24°38'18" N), što znači da je riječ o planini ili brdu visokom svega 151 m, a pruža se uzduž toka rijeke. Po vrelima, to je mjesto **kamenoloma** iz kojeg će poteći kamen uporabljen u gradnji svih velikih hramova starog Egipta. Samo mjesto, pak, baštini hram Ramzesa II. te hram u kojemu se štuje kao glavno božanstvo Sobek. Opet imamo, dakle, *Crocodilopolis*, aktualni Faiyum, ranije već obrađen na geografskoj širini drevnog proročišta Siwa u egipatskoj pustinji. Mjesto je poznato i po brojnim stelama i kenotafima. Osobno me angažira i činjenica da donja stranica *pariskog* pravokutnika, dijagonalno suprotna simetrali primordijalne matrice, a paralelna s *Kadmovom* osi (27.81°), nakon Mut oaze, vodi upravo u Silsilu odnosno planinu Silsilah.

Na egipatskom jeziku nominirana je kao *Khenyt*, *Kheny* ili *Khenu*, što je dvoznačno simbolički i „mjesto veslanja“, ali i „lanac planina“. Sad se vratimo na *Kartu Leopardi* i pogledajmo prvi od slikovnih prikaza južno od linije ili razdjelnice podvajanja od geografskog sadržaja upravo na toj paraleli, 24°38' N – „mjesto veslanja“ ili prelaska oslikane rijeke u brodu u kojemu uz dvojicu veslače nalazimo i redovnika rasporene utrobe. Po habitu najbližeg konventualcu reda franjevac, kojeg Giovanni de Medici, papa Lav X. 1517. (graditelj bazilike Sv. Petra, mecena i pokrovitelj Mischelangela i Rafaela, koji je uveo praksu „oprosti za novac“, što i jest bio neposredan povod da Martin Luther u Witembergu izvjesi svojih 95 teza o oprostima, i kojeg su protestanti smatrali antikristom zbog izjave „Bog nam je dao papinstvo – uživajmo!“), reformira u konventualce (crni habit) i opservante (smeđi habit). Od utemeljenja po sv. Franji 1209. sve do tada franjevci se hijerarhijski drže u tri reda: red male braće, red Klarisa i trećoredci glagoljaši. O „lancu planina“ spram toka istraživanja ne treba pak ni govoriti.

Na arapskom, *sufi* znači „asket“ ili „pustinjač“, no *silsila*, u engleskom izričaju, ima doslovno značenje *link* ili *connection*, što je „poveznica“ ili „veza“, spajanje. Konkretno, međutim, može biti prevedena i kao „(religiozni) poredak“ ili „duhovna genealogija“, gdje jedan **sufijski** majstor prenosi njegov *khilfat* svom duhovnom potomku. Bio je to siguran trag u nešto što će rezultirati velikom pozadinom, trag u misticizam, u jednom smjeru muslimanski,

u drugom kršćanski, kojeg će u 4. st. predvoditi Evagrius Ponticus, đakon koji je do svoje smrti 399. u ermitažu u Nitrijanskoj pustinji objavio svoje najvažnije radove. Kršćanski misticizam rukovodio se „mjerom srcâ“, i bez obzira na sve što je slijedilo stoljećima, u najranijim danima kršćanstva numerološki simbolizam je bio sveprisutan, zasnivajući se na pitagorejskoj teoriji brojeva. Na isti način živjele su i djelovale zajednice sufija, nailazeći na žestok otpor službenog islama. *Nitria*, *Kellia* i *Scetis* (zajednica Skita), na zapadu delte Nila, bili su centri „najdublje pustinje“ u kojoj su živjeli. Zanimljiva je jako geografska situacija oko njihovih pozicija. Nalaze se, naime, na meridijanu 30°22' E koji se na stranici *pariskog* pravokutnika u Kharga oazi susreće u mjestu spoja ortogonale što vodi u drevne gradove Gazu i Tel Aviv, i paralele Medine (24°28' N). Kako već znamo, to je geografska širina Kom Omba. Geografska širina sufijskih gradova odgovara približno središtu *Istanbulske* kružnice kod El Alameina. Po svemu, tu je pravi „gospodar“ *Kellia*, kroz koju prolazi vanjska kružnica implementirane Rotonde, ali i *Ljubina* kružnica.

Trag, dakle, vodi do **sufizma**, pa kratko i sažeto dajem pregled najbitnijih zbivanja vezanih za same početke islama. Prorok Muhamed rođen je u Meki, 12. 4. 570. – umro je u Medini 8. 6. 632. Stotinjak godina nakon njegove smrti, postojali su pobožni muslimani, koji su se odricali svakog posjeda, željeli su živjeti jednostavnim životom, a u znak asketizma odijevali su se u grube vunene haljetke (*suf*). Neki od njih postali su lutajući **propovjednici**, a drugi su živjeli u duhovnim zajednicama u kojima je bilo upadljivo **mnogo žena**. Ponekim osobinama, njihov način života podsjeća upravo na kasnije **franjevce**. Kroz molitvu i meditaciju sufiji su željeli ponirati sve dublje u Božju ljubav. Jedno od učenja koje su usmeno prenosili s koljena na koljeno bilo je učenje o **Eneagramu** uz pomoć kojega se pomagalo ljudima na putu prema Bogu. Mnogi od njih, poput derviša i fakira, postoje i danas, najviše na sjeveru Afrike.

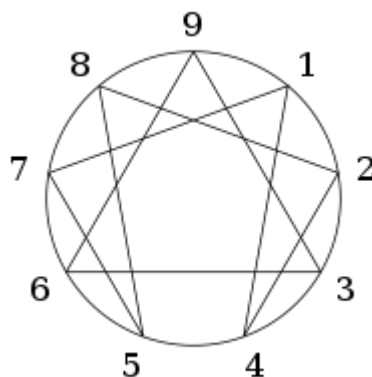
No vraćamo se na Medinu (39°37' E). Za Hidžre, kao vođa karavana, Muhamed iz Meke 622. odlazi u Medinu, koju geografski okružuju dva brda: prvo, Jabal Uhud (←duh) i Arches (ime po *strijelcima*), gdje Muhamed vodi II. bitku za Medinu (**39°38' E**); drugo, brdo **Sila** ili *Sela* ili *Selae* (39°36' E), nalazi se u distriktu „Sedam đamija“. Naziv dolazi u značenju „rezanje“, jer planina izgleda kao da je rezana nekoliko puta (**kamenolom**). Upravo na njoj se Muhamed molio za pobjedu u bitci za „Rov“, pa je njegovo ime upisano na kamen na njenom vrhu. Što iz ovoga primjećujemo?

Meridijan brda Sila u Medini (39°36' E) odgovara geografskoj širini Rossana (39°36' N). No meridijan brda Uhud (39°38' E) odgovara geografskoj širini rta Trionto, što je povrat u kut *Visočke* simetrale 39.63°. Do njega nas je dovela pozicija Silsile (24°38' N), što je i paralela Riyada, odnosno središta *Riyadske* kružnice kojim simetrala i prolazi, a preciznim satelitskim pregledom locirano je sjeverno od strogog centra grada u zoni zračne luke „King Khalid“. Istodobno, neovisno što najviši vrh planinskog lanca Kalabrije **La Sila**, Botte Donato (1928 m) determinira gorje službeno na 39°22' N i 16°30' E, što je meridijan Salone, sjeverni doseg gorja završava upravo na paraleli Rossana i rta Trionto. Čini se pouzdanom teza da, ne samo gradovi, već i nazivi planina tvore čudesan model eponimskog podrijetla i karaktera. Postoje grupe planina koje svoje nazive vuku iz geometrijski pobuđenog svijeta realnosti. Istodobno, meridijan 24°38' E geografska je dužina središta *Argonautske* kružnice sa središtem zapadno od libijskog rta al Milh, odnosno riječ je o vertikalnoj osi križa kružnice. Nije li stoga zaistinu čudotvorno da sam tu kružnicu projicirao i objavio još u veljači 2014. (K07e).

Eneagramski učinci

Prije nego prijedemo na ovu tematiku, još jednom ću ponoviti spoznaje o dubokoj povijesnoj atribuciji klastera Plejada da bismo bolje uočili vezu s Eneagramom kojeg sufijski učitelji nisu nikada prenosili u cjelini, već su pojedincima otkrivali samo one dijelove koji bi koristili duhovnom rastu te osobe. Znamo da i benediktinci polažu zavjet čuvanja tajne, pa s obzirom na to da u sufijskoj literaturi o njemu nema zapisa, stoji objašnjenje da je to tajno znanje bilo prenošeno usmenom predajom. Otac sufizma bio je Ali, prvi muškarac koji je prihvatio islam, kasnije je oženio Muhamedovu kćer Fatimu, zbog čega bi i jedno od tri najveća marijanska svetišta Europe, ono u Fatimi, moglo biti ekumenski relikv ostao iz doba prijenosa svekolike arapske spomeničke kulturne suradnje. Znamo za Osilo, čiji meridijan je *zlatni rez* objekta u „nebeskoj“ varijanti implementacije Rotonde u realni prostor (**8°40' E**). Svetište Fatima nalazi se na meridijanu **8°40' W**. Mislim da smo u potpunosti nadrasli ideju postupka geoforezičke analize.

U MUL-APIN sumerskim tekstovima Plejade se opisuju kao „Put Ea“ s dodatkom kao *Sedam bogova zvijezda*. Naslov automatski dokumentira Plejade u kasnijoj Babiloniji i **Asiriji** kao skupinu od 7 zvijezda. Sljedeće što se navodi, vrijedi za smjer nebesa: „One stoje odakle iz smjera puše istočni vjetar (*šadu*).“ U Astrolabu B. iz 12. st. Plejade su objašnjene istim epitetima kao u tekstovima MUL-APINA. U tom kontekstu, Plejade su predstavljale drugi Zodijski, Bik. Budući je slika Plejada služila kao *Sedam božanstava*, često ih nalazimo na **asirskim** spomenicima i babilonskim natpisima; molitve Plejadama u tom su kontekstu dobro potvrđene. U helenističkom razdoblju nalazimo ih kao sedmokraku zvijezdu; u tim crtežima mjesec je pored Plejada, jer su one *hypsom* konstelacija mjeseca. A dosta je kazati, *hypsoma* znači „skriveno mjesto“. Plejade se, konačno, javljaju u gliptici srednjega vijeka kao i tijekom 1. t. pr. Kr. Kakva je, dakle, veza između Eneagrama i klastera Plejada?

Dakle, znamo za *Eneade* (9) nastale u *Heliopolisu*, na „mojoj“ rodnoj paraleli **30°07' N**. Tom pojmu odgovara i eneagram, što dolazi od grčke riječi *ennea*, a znači „devet“, i *gramma* što znači „znak“ ili „lik“. Njegova kružnica podijeljena sa 9 daje kut od 40°. U temeljnoj pak konstrukciji nalazimo tri dijela: kružnicu, unutarnji trokut (3-6-9) i nepravilni heksagonalni „periodički prikaz“ (1-4-2-8-5-7). Prema ezoteričkoj duhovnoj tradiciji, krug simbolizira jedinstvo, unutarnji trokut simbolizira „zakon triju“, a šesterokut predstavlja „zakon sedam“, jer je niz 1-4-2-8-5-7-1 ponavljajući decimalni broj stvoren dijeljenjem 1 i 7. Dakako, to su službena tumačenja Wikipedijinih izvora.

Međutim, to jest tako, ali ja motrim jednu sasvim drugu i drugačiju stvarnost. Dvije ključne, kazao bih, početne vrijednosti matrice Plejada su *zlatni rez* sustava koji se perfektuira kutom primordijalne simetrale od **27.81°** te *Visočka* simetrala kuta **39.63°**. Pogledajmo sada trokut eneagrama, što povezuje? Povezani su 3 i 9 te 3 i 6, odnosno, ukoliko čitamo ukrug imamo 39

i 63. Vezu 9 i 6 shvatimo kao njihovu međusobnu poveznicu izraženu u decimalnoj točki. To znači – **u trokutu imamo kodiranu vrijednost kuta Visočke simetrale**.

Što je pak s primordijalnom simetralom? Sasvim naočito – paralelni su 2 i 7 te 8 i 1. Ponovno čitajući ukруг, **imamo kodiranu vrijednost kuta primordijalne simetrale**. Ako iz središta kružnice povučemo pravce kroz brojeve 2 i 7, oni imaju kut zvijezde Caleano (9.8°). Razliku kuta do 90° nalazimo između brojeva 1 i 8 (80.2°), mjereno iz središta, te između brojeva 1 i 5 mjereno iz broja 7, naravno i suprotno, između brojeva 8 i 4 mjereno iz broja 2. Preostale zvijezde klastera na pozicijama brojeva nemaju vrijednosti svoga matričnog kuta. Davno sam ukazao na Leopardijev konstrukt prelomljene trajektorije (120°), kad je vrh u Trsatu, a istočni krak vodi u inverznu zvijezdu Caleano. Tim više što polukrug između brojeva 9 i 3 te 9 i 6, iznosi na kružnici 120° , a polovičnu vrijednost 60° , nalazimo, uz temeljni trokut 3-6-9, još i kod brojeva 2-8-5 i 4-1-7. Kut od 20° nalazimo između brojeva 1 i 2 mjereno iz broja 4, te obrnuto 8 i 7 mjereno iz broja 5.

Iz središta kružnice pravac u broj 2 i 7 (Caleano) prolazi sjecištima poveznica brojeva 9 i 3 te 1 i 4, s druge strane, 9 i 6 te 8 i 5. Dakle, to je čisto *plejadski* trokut 9-2-7, no može biti i 2-7-9, pa ukoliko mjerimo od točke N kružnice (9) u smjeru kazaljke sata, na **279**. stupnju dobit ćemo liniju ili paralelu zvijezde Caleano, ukazujući na povezanost mistike geometrije i obrazaca infrastrukture koji nam se nude kroz različite mitove i legende. Jer, gotovo suludim se čini, isti Leopardijev konstrukt, sada spušten u poziciju Ljube, svojim istočnim krakom trajektorije vodi u inverznu Caleano male nutarnje kružnice Rotonde.

No možemo to staviti i u kontekst arhitekture Rotonde: 3 kružnice po 9 zvijezda tvore skup od 27 zvijezda. Eneagramom, baš su povezani 3 i 9 (istočna stranica trokuta), paralelni su 2 i 7. Pa još inverzno ($\times 2$), to je 54, a 5 i 4 su „ulaz“ u eneagram. Pridodamo li i primordijalnu kružnicu, imamo 4 kružnice $\times 9$ zvijezda, što je 36, a 3 i 6 su paralelna bazna stranica trokuta. Pa opet inverzno ($\times 2$), daje 72, što je unatrag 27.

Premda je podrijetlo Eneagrama zapravo nepoznato, a vjeruje se da je nastalo na Bliskom istoku, na zapadu ga je prvi put predstavio armensko-grčki disident George Ivanović Gurdjieff 1916. Vjerojatno je o njemu saznao od Sufija u Aziji. Zašto je, kažu, nazdravljao „Dvadeset i jednoj vrsti idiota“ za stolom i na svijetu? Dvojka je početna, a jedinica posljednja brojka *zlatnog reza* sustava, 27.81° . U eneagramu su brojke jedna poviše druge i paralelno povezuju brojeve 7 i 8. Međutim, ima još nešto kapitalno što nas ponovno vraća na *Kartu Leopardi*. Već smo to razmotrili, razlika između obilježene skale stupnjeva geografske širine od 25. do 46. stupnja je točno 21° . I ovdje stajem, pozvat ću se i nastaviti s time priču na kraju eseja.

No, kad je Gurdjieff rođen? Navode se čak tri godine: 1866. 1872. i 1877.? Zašto tri godine, kad je u to doba već moguće uredno dokumentirati crkveno sva rođenja, i zašto baš te godine? Pogledajmo eneagram: prva godina, 8 je simetrala na brojeve 1 i 6; druga godina, čitajući ukруг obrnutim smjerom, imamo čistu vrijednost primordijalne simetrale 27.81 ; treća godina, 78.8° je vrijednost kuta zvijezde Sterope, po matematičkoj ekspertizi, pak, 78.1° .

Slučajnosti ili ne, ali, očito, ni Majka planina **Vlašić** svoj najviši vrh Paljenik, visok 1943 m, nije zadobila slučajno. Dajmo si truda vidjeti kako ujednačeno stoje u eneagramu brojke 1 i 9 te 4 i 3. Ta, nije slučajno ni vrh „Djevice“ – **Jungfrau**, na 4275 m, tako pravilno povezan, eneagramski usuprotno, 4 i 2 te 5 i 7. Planina **Taygetus**, po kojoj je Taygeta dobila ime, visoka je 2404 m: eneagramski povezani su 2 i 4 te 2 i 8. Vrh Botte Donato masiva **La Sila** visok je 1928 m: eneagramski, paralelni su 1 i 9 te 2 i 8, a sva četiri nalaze se u istom isječku kruga,

pri čemu simetralu drži broj 5, a simetralu od 9 do 2 drži broj 1. **Grossglockner** je visok 3798 m, a 798, spram 3, je oblikom i doslovno „veliko zvono“, s njihalom ili batom u poziciji klata između 7 i 8, ako je u klatu, dakle, zvono u zvonu. Bila mašta, intuicija, što god da bilo, ali „zvoni“!

Jabal al Aqra, polazište *Kadmove osi*, je visoka 1717 m, eneagramom su povezani upravo 1 i 7, s time da 1 i 4 te 7 i 5 na jugu vizualno kreiraju ulaz, vrata u krug koji po svemu i nalikuje na sustav planina. Zašto se Silsila prevodi kao „lanac planina“, a za Gurdjieffa su tibetske gore „ulazna vrata na vrhu ledene mrcine“? Je li to put u život Zemlje i u njen DNK? Zato, potpuno svjesno, pogledajmo još **Cyllene** na Peloponezu, planinu Majke Pleione, gdje rađa svih Sedam kćeri, 7 zvijezda Plejada: njena je visina 2376 m, prominencija 1870 m. Što kaže eneagram? Brojevi 2 i 3 stoje suprotno sukladno brojevima 7 i 6, naime, paralelni su 2 i 7 te 3 i 6. Prominenciju 187 imamo već na primjeru planine Taygetus. Najviši vrh **Visokog Atlasa**, Toubkal, visok je 4165 m: formacija brojeva u istom obrascu Grossglockner zvona sada tvori njegovu inverznu formu, međutim, spram 654, vrh zvona drži broj 1 i pritom dva vrha, od broja 4 do broja 9 zatvaraju kut od 200°. Lakše će biti osporiti izdizanje planina prema eneagramskom uzorku, nego njihov strogi izbor planina koje su ušle u sustav matrice. Tko će to objasniti? Krasan primjer je najviši vrh Žumberačke Gore, **Sveta Gera** (1178 m). Riječ je o svetom broju po kojemu onda biva naimenovana i planina, k tomu još i na meridijanu Ljube, 15°19' E, te na geografskoj širini 45°46' N, što je paralela koja poravnava liniju obaju vrškova stupova N apsida, a praktično je linija Monfalconea i Mont Blanca. Komplementarno S apsidi dvije paralele sa meridijanom primordijalnog *vršišta*, te njemu zrcalnog meridijanu na zapadu, tvore pravilnu četvorinu na vanjskoj kružnici Rotonde. Ponovimo tek da je geografska širina primordijalnog *vršišta* ujedno i paralela vrha romba, tj. mjesta Montecchio Maggiore.

Muhamed dolazi u Medinu 622. Između 6 i 2 simetrala ide na broj 4. Između 7 i 9 simetrala je 8, a $6 \times 1,618 = 9,708...$ itd. O čemu nam to kazuju mistici, na što cilja kabala koja nastoji objasniti svijet na osnovi tumačenja brojčanih odnosa i tumačenja slova? Španjolski grad **Girona** (Gerona) središte je kabalističkog učenja, smještena na zapadnom kraku *nazaretsko-trsatske* trajektorije. Pozicija je to *druge kućice prijenosa* i prvi kontakt s kopnom Iberijskog poluotoka. Poput trajektorije, što prolazi kroz središte grada, meridijan Girone ujedno je i *zlatni rez westwerka* Rotonde implementirane u realni prostor. Također je to i meridijan Noyona, gdje je krunjen Karlo Veliki (vidi: K15Ra), a baš je on Maurima preoteo Gironu 785. Eneagramski, povezani su 7 i 5 te 8 i 5! Grad **Mirandola** u Italiji, inače na paraleli Maje, čiju opsadu predvodi papa Julije II. (prikaz u donjem desnom uglu na *Karti Leopardi* pod Arapskim poluotokom), čuva uspomenu na čuvenog filozofa, kabalistu, Giovanni de Picoa. Grad **Recanati**, u kojemu obitelj Leopardi djeluje i obitava, u svojoj sredini imao je vrlo znamenitog kabalistu rabina Menachema (1223.-1290. / legenda smještena u 1291.), autora rada *Razlozi za Mitzvot*.

Koliko je sve to ozbiljno, možda ćemo doznati uskoro, a možda i nikada, no sad smo barem sigurni da, astrognoksijski, a zvijezda su upravo tako i mitologizirana, nekoliko desetaka tisuća godina ne znači apsolutno ništa spram eventualnog pomjeranja zvijezda. Alati, mape, pravci, sve je definirano, sad razumijem i ono – zašto je katolička crkva potpuno umrtvila svoj interes za objekte poput Rotonde, koja u implementiranoj slici, a imamo ju jasnu, čitavo vrijeme upire u religijsko jedinstvo. *Arapska, rijadska, istanbulska, visočka, ljubačka, ošljanska*, čak i *Hanibalova* kružnica i ine neispisane, način su iščitavanja sustava primijenjenog na Zemlju. Sad razumijem i podrijetlo, i put, i razvoj, „želju za jednostavnim životom“, „mnogo žena“, „podsjećanje na kasnije franjevece“, „poniranje sve dublje u Božju ljubav“, „žestok otpor službenog islama“, „dervise“, „eneagram“, „devet tipova osobnosti“, „promjenu i stvaranje

preokreta“, „linije spajanja što ukazuju na dinamiku između specifičnih točaka energije“... što sve ne, sve to shvaćam užasnut veličinom promjene, preoblike svijeta. Na fantastnu reakciju Eneagrama na matricu sam računao, no tako harmonično jedno drugom odgovoriti, mistika arhitekturi objekta, to ne... Uvjerimo se kakve učinke proizvode zvijezde, uglovi, lezene, kako se na svakoj od kružnica ponašaju spram podjele $9 \times 40^\circ$.

Ovom prigodom tek ću dvije kapitalne stvari izdvojiti: prvo, bazu trokuta eneagrama (3-6-9) čini linija 3-6, što je od vrha trokuta (9), kazali smo već, kut od 120° . Na vanjskoj kružnici Rotonde to je linija koja determinira same vrškove stupova južne apsida, udarajući u nastavku u sami krajnji SE ugao *westwerka*. U konstruktivnoj *plejadske* matrice ona je istodobno južna stranica četvorine koju formira i determinira unaokrug *vršiste* primordijalne simetrale svojom vetikalom i paralelom. To je ključ rješenja i ugradbe u sustav „shakespeareova“ romba, a tiče se i matematičke podloge mreže geografske dužine raspona 4° na liniji paralele najistočnije točke okomite istočne tuniske obale, kardinalnog rta Kaboudia. Kretom prolazi tek 3' južnije od središta minojske kulture, *Knososa*, domaćina labirinta i Minotaura ($35^\circ 14' N$). Zapravo, precizno, to je geografska širina vrha svete planine Ida, posvećene Reji i Zeusu, koja mu je, bježeći pred suprugom Kronom, malog boga, koji će jednom postati bog gromovnik, rodila u špilji na Idi. Tako to funkcionira u svijetu fraktala.

Tu je eneagramski zanimljiva i njena visina, **2456 m**. Naime, poveznica brojeva 2 i 4 odgovara na drugoj strani poveznici 5 i 7, što ponovno simbolički otvara „ulazna vrata“ u kružnicu. I što sad kazati na ovo što slijedi: taj 1 m razlike, razotkriva sveta planina Parnas u Grčkoj, ponad Delfa, posvećena Apolonu i nimfama koričkih izvora (grč. *νόμφη* ima značenje „mladenka“ i „prekrivena velom“, odnosno označava djevojku spremnu za udaju, a prema Hesihiju, jedno od značenja također je i „ružin pupoljak“), na kojoj je dom Dionisa, gdje se naselio i Orfej, na kojoj borave i Orest, i Pan i muze, i mitski krilati konj Pegaz. Visoka je upravo **2457 m**!? Po njoj je nazvana i čuvena pariska četvrt Montparnasse, mjesto okupljanja elite europske umjetnosti i filozofije. Ta epoha Montparnassea često se naziva *Les Années Folles* ili *Lude godine* (19./20. st.), ali izvan mitološke slike, vjerojatno nitko od sudionika nije ni slutito čemu je zapravo riječ pri spomeni grčke planine. Gdje smo, na kojem smo mi to stupnju razvoja misli? Paris i Dolni Vestonice na istoj su paraleli 25.000 godina ($48^\circ 52' 53' N$)? Meridijan češke Venere ($16^\circ 38' 39' E$) presijeca *parisku* paralelu na vanjskoj kružnici implementirane Rotonde, srednju kružnicu siječe u Pajrićevu Koljnofu, malu u mome Sinju, kojim prolazi i *Kadmova os*.

Druga stvar koju izdvajam vezana je za zvijezdu Maju, najstariju kći majke Pleione. Otprije znamo da su povezane preko pozicije Rotonde Ošlje. Na tlocrtu objekta upisani eneagram pokazuje nam jednu neobičnost: na srednjoj kružnici, stranica trokuta od broja 3 do broja 9 ne prolazi kroz Maju te iste kružnice, nego upravo pozicijom Maje vanjske kružnice Rotonde. A zašto je sve to zaistinu šokantno? Jer već otprije znademo da ortogonalna na *Harmonijinu os* (Latakija – Ošlje – Jungfrau), ili *Kadmovu os*, svejedno, iz središta *Ošljanske* kružnice na libijskoj obali, baš linijom Cyllene i Parnasa vodi u središte primordijalne Maje. Sasvim precizno preko oznake vrha Parnasa prolazi dijagonala pravokutnika, odnosno ortogonalna u *trojanskoj* eponimskoj matrici označena M – M'. Planina Cyllene je pak točno $8^\circ W$ ($22^\circ 23' E$) od meridijana sufijskih središta *Nitrija* i *Kellija*. Koja su to znanja bila?! I da nije kojim slučajem pohranjeno u Rotondu, a ona u matricu, tko bi više uz pomoć nebesku mogao očitati ljudsku povijest!

U jednom od obraćanja mi, kolega Nogić, između ostalog, je napisao: „Matematički se dokaz teorema (teorije) temelji na njegovom obaranju. Iz dosadašnjih pokušaja obaranja Vaše teorije

shvatio sam, isto što ste i Vi davno već ustanovili, a sada to potvrđuje i sama Matematika – Vaša teorija je NEOBORIVA!“ (22. listopada 2017.)

Ujediniteljski svijet mašte

Mogu li ja biti povjesničarom ako, na primjer, tamjan prihvatim kao čin tjeranja Zlih sila? Ne mogu, dakako, ako ih se bojim, ali mogu ako pokušam prodrijeti u njih i onda kroz taj sitni otvor ugledati Dobro – kozmos – mastodontnu želju za rađanjem, veliko materinsko srce. Lako je tada shvatiti predvodničko Kristovo svjetlo.

Utvrdili smo **zlatni rez** kao temeljni Princip sustava matrice. Mislim da počinjem razumijevati problem Pristupa, tj. ako genetika određuje čovjeka, onda čitavo vrijeme govorimo o genetici Zemlje! Za mene nema više ni trunke sumnje – paralela **linije-života visočke kružnice je zapravo platforma izmjere!** Od nje se polazi, ali naravno, kad već imaš kružnice poput naših, konstruiranih u središtima na crti sjeverne afričke obale. Jednostavno – zakonitost!

Još na Konferenciji *Hidden History* 2013. u Sarajevu, prezentirao sam mapu K06e („Značaj lokacije Bosanske piramide“) na kojoj baza istokračnog trokuta, od meridijana najistočnije točke Crnog mora (Kobuleti) do meridijana središta Gibraltarskih vrata, svoj vrh ima u točki i na meridijanu *Visočkog* sjecišta, dakle, on je polovica njihove međusobne udaljenosti. Sada na mapi K15Ra, spoznajući autonomne mogućnosti projekcije, vidim, tj. mjerim, istu udaljenost po meridijanu od *Visočkog* sjecišta do *platforme* i od te točke sjecišta, po paraleli, do mjesta gdje ju presijeca upravo meridijan najistočnije točke Crnog mora. Oba pravca dužine su 24,2 cm i tvore pravokutni trokut jednakoh kateta. Razmotrimo stoga još i ove fenomene na mapi u mjerilu 1 : 7 500 000 (eneagramski su povezani upravo brojevi 1-7-5):

- dužina *visočke* simetrale od vršišta vanjske kružnice do mjesta gdje simetrala ulazi u sjecište paralele *visočke linije-života* Elektra – Alcyone i meridijana *Riyadske* kružnice iznosi **45 cm**. To znači, **zlatni rez** je na **27.81 cm** (45 x 0,618);

- iz sjecišta meridijana Loreta i *platforme*, 27.81° vodi u središte matrice i Rotonde – **Bolbe**;

- na taj pravac, iz *Bolbea*, do *visočke* simetrale je kut **78.1°** ili do 90 - 11.9° (Sterope).

Dakle, imamo *visočku* simetralu i *visočku liniju-života* koje kreiraju vrijednosti primordijalne simetrale i zvijezde Sterope! Kazali smo kako stranica trokuta 3-9 na srednjoj kružnici prolazi Majom vanjske kružnice, sada znamo da stranica 9-6 prolazi *visočkim* sjecištem. Zar je onda čudno, na primjer, da je razlika između meridijana Ošlja i meridijana Riyada *plejadskih* **29°** (17°44' / 46°44' E)? Zar bi bilo čudno da je eneagramski riješeno i pitanje ostanka Loretske kućice u Iliriku, tj. po legendi, u Trsatu (10. 5. 1291. – 12. 10, 1294.), **2 dana, 7 mjeseci i 3 godine** (2-7-3)? Evo rješenja:

- ako je početna vrijednost matrice primordijalna simetrala kuta 27.81°, a nad paralelom eneagrama brojeva 2 i 7 stoje na luku još tri točke, na vrhu 9, potom paralela 8-1, a što je to drugo nego „moj“ kut zvijezde **Caleano** 9.81° od točke ekvatora E 0°! Spram te paralele iz pozicije broja 1 pravac u brojku 9 vodi pod kutom od **21°**. Zašto je Caleano na vrhu? Pa upravo zbog toga što jedino njezin kut možemo izmjeriti iz središta u brojki 2 i prvi je točke od E 0° u smjeru okretanja Zemlje. Suprotan kut do 90° je tada 80.19°, što očitavamo opet, ali zrcalno u suprotnom smjeru.

U točki južnog geografskog pola (S) morala bi onda biti brojka 0. Što to pak znači? Ona stoji između brojeva 4 i 5, što tumačimo onda 40 i 50 (90), s time da bi točka 0 bila 45, polovica, ili, u eneagramu, je to zapravo 2 x 20, jer je kružnica podijeljena svakih 40°. Konačno, imali bismo rješenje **horizontalne osi** Rotonde i matrice 40°45' N; naša je pak 40°44' N, što stoji također, jer su povezani brojevi 2 i 4 (2 puta po 4).

I sad počinje plejadski „ples“: ako na vrhu kružnice za početnu Leopardijevu zvijezdu imamo inverznu Caleano, a vidjet ćemo još zašto baš inverznu, te usuprot na jugu „ulazna“ vrata u kružnicu između brojeva 4 i 5, to znači da bi vertikalna os morala tek fingirati *liniju-života* Elektra – Alcyone, budući je iz broja 2, spram poveznice 2-4, kut pravca što vodi u broj 5 također 21°. A 22.5° je kut **Elektre** i **Alcyone**, pa bi brojka 5 morala predstavljati Pleione ili Majku, a 4 Atlasa ili Oca. Do 90°, preostaje 67.5°, a sve tri brojke stoje na kružnici u skupu. Pritom je, mjereno iz broja 5 (Pleione), spram broja 6, kut poveznice 5 i 7 ponovno 21°, pa se već može govoriti o svojevrsnoj mističkoj zakonitosti eneagrama.

No, što je sa drugim zvijezdama na kružnici? Jest mistika, ali ipak provjerimo:

- **Sterope** ima kut 78.8° / 11.2°, a primordijalna simetrala djeluje u dvije paralele. Sa lijeve strane eneagrama stoje 7 i 8, pa imamo 78.8. Sa desne, ako nastavimo čitati ukrug, stoji 1 i 2, pa imamo 11.2.

- **Taygeta** ima kut 46.3° / 43.7°. Spram linije 4 – 6, paralela ili baza trokuta 6 – 3, sada stoji pod kutom od 21°, pa je očitije taj kut mogao biti razlogom zdravici „Dvadeset i jednoj vrsti idiota“. Istodobno, susjedni su brojevi 4 i 3, pa sad između njih mjerimo kut 19°, što znači, njihova dvojnost uvijek daje 40.

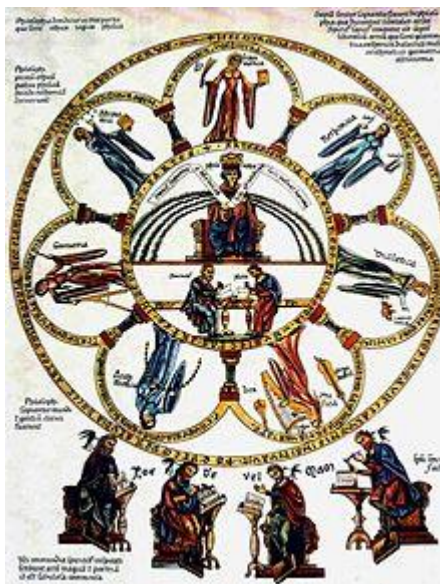
A sjetimo se *Shakespeareova* romba koji je zakošen za 19°, ili pravca koji pod kutom 21°, iz središta *westwerka*, vodi u dvije točke kružnice čija vertikala južno i sjeverno od horizontalne osi ravna liniju obaju stupova E apside, da bi u kontra smjeru, paralelno, poravnavala i stup između NW i N apside, te, kontra, SW i S apside, u mjestu prolaska vertikale *zlatnog reza* čitavog objekta. Po mjerenjima vertikala je u biti meridijan *Hermopolisa*, što je na zapadnoj strani na identičnoj poziciji meridijan Splita (prolazi kroz asimetrični prozor). Ponašanje sustava očituje se u pravilnoj četvorini, sjeverno i južno, upravo na paralelama *dirališta* srednje kružnice, tj. razdjelnica N i S apside i njihovih prozora.

Eneagramski, čitava je forma zadovoljena, i paralela vrijednosti simetrane (2-7 i 8-1) i devetka kao zbroj koji će se u heraldici grbova javljati kao najviši od triju vrhova brda ili planina. Zato držim eneagram neizostavnim dijelom sklapanja potpune slike, ne samo Loretske legende, već i *plejadske* matrice iz suodnosa sa egipatskim *Eneadama Heliopolisa*. Nismo mi nekulturniji *Schiavi*, niti barbarskiji *Schiavoni*, nismo ni nepismeniji od susjednih nam naroda Italije, a da bi se *kućica* oduzela i izmjestila u Loreto. Takva su barem službena legendarna tumačenja. Ona je uvijek tu bila i zauvijek će ostati, eno je tamo u zastonskom brdovitom zaleđu. Kao što će i dalje živjeti na crkvi i narodu utemeljena tradicija opisa legende koja hodočašćenja stavlja u centralni položaj tumačenja jedne čisto matematičke, ali psihometrijski nerazjašnjene još matrice.

Eneagramski, povezani su brojevi 2 i 5. U realnom prostoru, poveznica na vanjskoj kružnici implementirane Rotonde, od broja 8 do 5, prolazi gradom Šibenikom, koji se opet nalazi na paralelama *Tetida* (sjecišta stranica trokuta Elektra – Sterope i Alcyone – Sterope i simetrala, primordijalne i *Visočke*) te moga Sinja. I što bih ja sad trebao misliti kad kažem po stoti put da je moja majka Šibenka, rođena 27. 8. '28. godine? I je li onda čudno da je Petar Krešimir IV.

za svoju stolnicu izabrao upravo poziciju Šibenika, koji će kasnije dobiti i monumentalnu katedralu Sv. Jakova? Ili da je crkva Sv. Nikole u Milama kod Visokog, krunidbeno mjesto bosanskih kraljeva, da je Povelja kralja Tvrtka I. izdana 1381. u Moštrima blizu Visokog, da Tvrtko I. (krunjen 1377.) prvi put spominje *Stari grad* upravo u Visokom, čiji se konzervirani ostatci i danas nalaze na samom vrhu brda, aktualnoj *Bosanskoj piramidi Sunca*. Petar Krešimir IV. imao je pod sobom čitavu Bosnu, Tvrtko I. kasnije je pak posvojio Dalmaciju. Ta dva prostora zauvijek su ostala organski vezana, kao što je i naša stjenovita obala svoju organskost zadovoljavala na pjeskovitoj talijanskoj strani. To se „mjerno“ moralo osigurati.

Jednom, morat će povijesno-geografska znanost razmotriti značaj *Visočke* simetrale po ove nekoć sjedinjene ilirske prostore, a potom islamizirane, nakon pada Bosne 1463. Je li slučajno to ili je veliki reliktni veza arapske i europske znanosti skolastičkog doba? Crkveni povjesničari ističu kako naši redovnici odlaze u Bagdad učiti njihov jezik, da bi se obogatili znanjem i preveli djela na latinski. Mislim da sam sve to naslućivao još u studiji „Trapezous – Buda“ (blog), jer danas vidim kako pravci, vrlo utjecajni na projekt, prolaze upravo tim ključnim mjestima „trapeza“ (marker poveznice, zelene linije i točke). Nema drugog suživota od onog kakvog su ga uredili Averroes, ili Abelard (iz veze sa ljubljenom Heloise, rodit će mu sina Astrolaba), ili naš Herman Dalmatin. Međutim, tu je istodobno i počeo rascjep. Ima jedan prizor gdje sv. Toma Akvinski zbunjuje Averroesa. To čak nisu ni bili ratovi za prostore, nego za znanja. Sedam slobodnih vještina dijelilo se na *trivij* (gramatika, retorika i dijalektika) i *kvadrivij* (aritmetika, geometrija, astronomija i muzika). U sredini je sjedila Filozofija, na vrhu je stajala *Gramatica* (grč. *grammatikē*, mati, matica, jezik – „na početku bijaše riječ“). Najviši **cilj znanstvenog rada bio je sistematizacija odranije danog sadržaja**. Jedno, ako ne i najutjecajnije, sveučilište bila je Salamanca, smještena upravo na meridijanu primordijalne Majke Pleione.

Herrad von Landsberg (12. st.),
Sedam slobodnih vještina

Ibn Rušd (ar. *Abū l-Walīd Muhammad ibn Ahmad ibn Muhammad ibn Rušd*) ili Averroes, rođen je u Cordobi 1126. Umro je 1198. u Marakešu, marokanskom gradu kojeg sa inverznom Merope, preko Trsata, pravac povezuje sa Agadirom, na atlantskoj obali, na paraleli južne stranice četvorine kojom su uređeni temelji *trojanskog* sustava, od meridijana Troje, do meridijana Troyesa, kao *zlatnog reza*. Meridijan Marakeša na ulazu *westwerka* prolazi točno

gdje završava stepenasti, a počinje ravni dio hodnika. Naravno, poput Abelarda, i Averroes je proglašen nevjernikom. Ali, vratimo se zato na *platformu*, zamislimo da stojimo i hodamo po njoj od zapada k istoku. Uzimam baš vrijednost kuta primordijalne simetrale za test kojeg ću provesti: neke od bitnih meridijana provući ću preko linije *platforme* i iz tog sjecišta mjeriti kut 27.81° . Počinjem upravo od Rušdove Cordobe:

- Meridijan Cordobe – tangenta je *Visočke* kružnice te vodi u središte inverzne Pleione male nutarnje kružnice Rotonde;
- Meridijan primordijalne zvijezde Pleione – pravac vodi u zvijezdu Caleano *Lourdske* kružnice (radijus tri Pleione); pritom, njena Caleano na meridijanu je obiju Pleione male kružnice Rotonde, koji je opet ujedno i istočna tangenta *Lourdske* kružnice;
- Meridijan zvijezde Elektra *Lourdske* kružnice (Lourdes je na pravcu Bolbe – inverzna Pleione male, srednje i vanjske kružnice Rotonde) – pravac vodi u Ošlje; ovdje imamo također zanimljivu situaciju: meridijan mjesta Flangbouche (od Latakije, krajnji doseg *Harmonijine* osi, kad je *zlatni rez* u Ošlju; blog: „Stajali smo na Harmonijinoj osi“), s tim pravcem koji vodi u Ošlje, siječe se upravo na *liniji-života ošljanske* kružnice!!!
- Početni meridijan Greenwich – (Lourdes se nalazi na $0^\circ 03' W$, pa ga možemo držati i *nultim*) u sjecištu s paralelom *platforme*, *linije-života Visočke* kružnice, pravac pod kutom 27.81° vodi u Monfalcone, najsjeverniju točku Sredozemnog mora; istodobno, u sjecištu s paralelom *linije-života Ljubine* kružnice, pravac pod istim kutom vodi u W ugao *shakespeareova* romba, što je pozicija vrha Punta Corona Majore (Osilo);
- Meridijan *zlatnog reza* (Osilo) – pravac vodi u mjesto na vanjskoj kružnici Rotonde (poklapa se sa crtom libijske obale) kojim prolazi meridijan Loreta; taj pravac prolazi i sjecištem meridijana *zlatnog reza* čitavog objekta i *beirutsko-zadarske* trajektorije;
- Meridijan Parisa i Alcyone *linije-života Visočke* kružnice (*platforma*) – pravac vodi u hrvatsko marijansko svetište Crne Bogorodice u Mariji Bistrici (na paraleli inverzne Merope male kružnice Rotonde);
- Meridijan Alcyone *Argonautske* kružnice – nepopravljivo fatalno bi bilo da na vrijeme nisam uočio da se i *linija-života Argonautske* kružnice poklapa sa našom *platformom*; iz sjecišta meridijana i *linije-života* 27.81° vodi u inverznu Merope vanjske kružnice, omeđujući istočnu stranu jedinog okomitog zida sjevera *westwerka*; meridijan zapadne strane istog zida (Troyes) prolazi križanjem *platforme* i *Ošljanske* kružnice; taj zid je školski primjer gradnje *westwerka* spram realnog geografskog prostora i matrice; ova Merope na paraleli je točke koja, mjerena iz središta Rotonde *Bolbe*, i od točke N u smjeru kazaljke sata, na vanjskoj kružnici markira kut od 27.81° ; nemoguće je to bilo predvidjeti na početku projektiranja eponimske *trojanske* matrice, ali mjerim *liniju-života Argonautske* kružnice, duga je 39,4 cm, što znači da je *zlatni rez* na 24,37 cm; računajući od njene Alcyone k istoku, dužina seže precizno do meridijana Mut oaze, kojom prolazi i linija naše *platforme*; iz te točke *zlatnog reza* isti kut vodi u Elektru vanjske kružnice!
- Meridijan, zajednička tangenta vanjske kružnice rotonde (W), i srednje *westwerka* (E) – sa *platforme*, pravac vodi u primordijalnu zvijezdu Sterope;
- Meridijan točke *zlatnog reza* na vanjskoj kružnici, 222.48° , mjereći od točke N ($360^\circ \times 0,618$) – pravac precizno vodi u primordijalnu zvijezdu Maju!!!
- Meridijan *visočke Tetide* vanjske kružnice – pravac vodi u primordijalnu Merope;
- Meridijan primordijalne Merope – pravac prolazi inverznom Taygetom male kružnice Rotonde te vodi u *vršiste* primordijalne simetrale!!!
- Meridijan Arlesa, koji okomiti zid *westwerka* dijeli na pola, pa je središte „nebeske“ kružnice) – pravac vodi u *polazište* primordijalne simetrale!!!
- Meridijan Sterope srednje kružnice – vodi u primordijalnu Caleano!!!

- Meridijan primordijalne Alcyone – pravac vodi u Sterope male kružnice Rotonde!!!
- Meridijan *vulve*, te meridijan vrha romba (Montecchio Maggiore i broj 6 eneagrama) – prate paralelne linije konusne forme „pijanog“ prozora SW apside;
- Meridijan Loreta, ponovit ću – vodi u središte Rotonde i matrice, *Bolbe*, što je uistinu svojevrsni fenomen, ukazujući na razvoj i rasplet utjecaja geometrije na realni prostor šireg Sredozemlja;
- Meridijan Trsata – ovo je sad također naš *ilirski* meritum, pravac vodi na crti libijske obale u mjesto prolaska meridijana *visočkog* sjecišta, što znači ujedno središta *visočke* kružnice; upravo to upućuje na polazište, tj. *platformu* izmjere, a može biti i tumačenje zakonitosti sheme utemeljene na crti sjeverne afričke obale zbog čega se i usmjeravam upravo na tu argumentaciju;
- Meridijan Ošlja – pravac kroz Merope srednje kružnice vodi u primordijalnu poziciju Taygete; evo, naš originalni pristup Taygeti doživio je svoj vrhunac;
- Meridijan *visočkog* sjecišta – pravac vodi u NE prozor, poklapajući se s njegovom konusnom stranom istog smjera; svjedočimo još jednoj pravilnosti tipologije gradnje; ali tu se nazire još nešto što će bitno utjecati uskoro na još jedan radikalni rezultat: iz ove točke *platforme*, pravac pod kutom **59°** vodi u inverznu Taygetu u SE prozoru;
- Meridijan *zlatnog reza* objekta – pravac vodi u primordijalnu *Tetidu*, prateći konusnu stranu prozora S apside; na crti obale prolazi grčkom kolonijom, aktualnim Tobruqom;
- Meridijan vertikalne osi Rotonde – pravac prolazi središtem pozicije inverzne Sterope vanjske kružnice, te inverzne *Tetide* srednje kružnice, na liniji *Harmonijine osi*;
- Meridijan južnih vrata Dardanela (Troja) – pravac vodi u Caleano vanjske kružnice;
- Meridijan Mut oaze – (dolazimo do zatvaranja kruga) iz sjecišta *platforme* pravac je istočna tangenta vanjske kružnice i vodi u NE ugao zatvaranja četvorine meridijanom *Arapske* kružnice i paralele Parisa.

I tada se odjednom ukaže svjetlo – kroz taj ugao, nakon primordijalnog *vršišta*, u nastavku prolazi i primordijalna simetrala. Svi ubicirani pravci su zapravo ortogonale na *Harmonijinu* ili, svejedno, *Kadmovu os*, dijagonalno suprotne primordijalnoj simetrali. Stoga sam poželio izmjeriti dužinu *platforme* od *riyadskog* središta kružnice, kojim prolazi i *visočka* simetrala, do Alcyone *visočke* kružnice na meridijanu Parisa. Mora se tu stvarno ostati ozbiljnim premda situacija nalaže više smijeha. Dakle, ponovno imamo približnu dužinu od **45 cm**, koliko iznosi i dužina *visočke* simetrale od *vršišta* (Grossglockner) do *riyadskog* središta, pa smo opet na $45 \times 0,618 = 27.81\text{cm}$; iz smjera Alcyone to je dužina do meridijana Aleksandrije i mjesta na kružnici matrice gdje spram točke N, u smjeru istoka, vidjeli smo već, mjerimo iz središta *Bolbe* kut od 27.81° . Sve producirano potvrđuje Nogićev zaključak: sustav je izveden u *zlatnom rezu*, a kad je tako, doista je neoboriv. To je Princip, a naš Pristup k njemu, ključ ili dekod, je nešto sasvim osobno.

Zato mi ostaje još jedno pitanje: ako trokut u *zlatnom rezu* ima odnos stranica 1 : 2, a dulja stranica iznosi 45 cm, kraća bi morala iznositi 22,5 cm. Gdje je od *platforme* na meridijanu Parisa ta udaljenost? Nesmiljena je ta matrica: riječ je o geografskoj širini Ošlja, tj. Rotonde nad Ošljem, determinirane vodoravnicom jedinog okomitog zida sjeverne strane *westwerka*, a čijom sredinom prolazi meridijan Arlesa, zapravo vertikalna os Rotonde i matrice izvedene u *matrimonijalnoj* ili *misionarskoj* odnosno „nebeskoj“ varijanti. Ubiciram, dakle, točku **42°53' N i 2°20' E**. Iz nje povlačim hipotenuzu u *riyadsko* polazište *platforme*. Prolazi zapadnim uglom „shakespeareova“ romba. I, naravno, ponovno je to kut 27.81° . Satelitom tražim točku koja pripada dotičnim koordinatama. Sljedeći tragove templara mnoge sam knjige pročitao, no jedna od njih ostala mi je uvijek svježja – ona o kontroverzi župnika Bérenger Saunièrea i mjestu Rennes-le-Château, nekoć *Rhedae*, sa crkvom Svete Marije Magdalene iz 10. st. Za

ljubitelje „teorija zavjere“ vapijuće, međutim, tražena točka je u tom području, gdje se nalazi i misteriozna grobnica (Arques, meridijan Parisa), formom nalik na naše stećke, a navodno je poslužila kao predložak francuskom slikaru Nicolasu Poussinu za sliku *Arkadijski pastiri*. Za nju se tvrdi kako ju je nakon mnogih pokušaja uspio sebi priskrbiti Louis XIV. 1685. godine smjestivši je u privatne odaje u Versaillesu. Taj stvarni grob nalazi se oko 9 km od Rennes-le-Châteaua te 6 km od ostataka dvorca Blanchefort (Bertrand de Blanchefort, ili Blanquefort, kao veliki reformator reda, bio je 6. Veliki Meštar vitezova templara (1156.-1169.). Poredbom krajolika i slike, stručnjaci tvrde kako jedan od vrhova planine u pozadini slike odgovara upravo Rennes-le-Château. Točka je pouzdano vezana za okružje tog grada, te je koordinatno najbliža mjestu Sougraigne, gdje na jednoj od mapa područja nalazimo i poziciju **menhira**. Intrigantno je onda u grbu grada naći tri *zlatne* poluge upravo u smjeru pružanja hipotenuze trokuta.

Ako znamo da se radi o katarskom području, religijski pak o bogumilskom širenju, u kojemu sudjeluju i naši krajevi, Centralna Bosna i Dalmacija, sve je moguće, jer je dio ukupne povijesti, poglavito crkvene, srednjega vijeka. Područje oko Rennes-le-Châteaua postalo je središte senzacionalnih „vijesti“ i tvrdnji u pedesetim i šezdesetim godinama, koje su se ticale intrigantnih tema, međutim, pitam se, zašto baš tu i zašto sve utemeljeno na tzv. *ley* linijama i *zlatnoj* svetoj geometriji usklađivanja. Da opravdamo i Shakespearea i Artura u našem rombu, i ovdje su poznati francuski autori, kao Jules Verne i Maurice Leblanc, osumnjičeni da ostavljaju tragove u svojim romanima o njihovom poznavanju „otajstva“ Rennes-le-Château. Dakle – zašto?

N. Poussin, *Et in Arcadia ego* (*The Shepherds of Arcadia*), Louvre

Budući sam sad dobio trokut 1 : 2, tehnikom izračuna *zlatnog reza* uz pomoć šestara pokazala su se sljedeća rješenja:

- na hipotenuzi trokuta iz vrha kraće katete 22,5 cm u SE smjeru dobio sam precizno u mjestu prolaska pravca kojeg smo netom s *platforme* povukli iz sjecišta s meridijanom *zlatnog reza* čitavog objekta; kroz to sjecište prolazi i pravac koji povezuje ponovno Tobruq, sa Ošljem i *misionarskom* pozicijom Taygete srednje kružnice u prozoru NW apsida;

- potom sam razliku dužine hipotenuze (50,6 cm) od 28,1 cm iz njenog suprotnog ugla prenio na dužu katetu trokuta, zapravo našu *platformu*;
- ne znam je li to nelagoda već, ali markirana točka mjesto je prolaska meridijana Ljube uz to što je ona sama već i točka *zlatnog reza* na *Kadmovo*j osi od Bliskoistočne obale (Jabal al Aqra) do Parisa.

Stoga mi preostaje još samo kratko pojasniti funkciju prvog pravca kojeg sam povukao na mapi K01e (2011.), a bio sam prisiljen (na zahtjev mojih mentora) odstraniti ga iz sadržaja disertacije kao neadekvatnog programu i sinopsisu Leopardijeve karte. A upravo on me doveo do *matrixa* Plejada i dopunjenog cjelovitog rješenja Loretske legende.

Tajna Kadmove osovine

Tijekom čitavog rada pitao sam se otkud tolika usklađenost zemljovida u mjerilu 1 : 7 500 000, s naizgled neusporedivom *Kartom Leopardi* iz 16. stoljeća. A sad odgovore nalazim upravo u onom dvadeset i jednom stupnju raspona skale Karte. Povezano s time, naravno, djeluje i čitavi sustav unutar implementirane Rotonde i matrice Plejada uopće. Pratimo, dakle, slučaj:

- promjer vanjske kružnice Rotonde dužine je 28,8 cm, pa je polovica 14,4 cm;
- istodobno, na istočnoj skali geografske širine zemljovida, 28,8 cm mjerimo od razine *platforme* do sjeverne skale njegove geografske dužine (uz dužno poštovanje prema struci, čitateljima i mojih 20 godina rada, razlika je +1 mm, dakle, 29,9 cm, što apsolutno zanemarujem spram činjenice da sam *Arapsku* i *Riyadsku* kružnicu, te sve sjevernije od 47°20' N, izveo mjereći bez zemljovidne podloge);
- polovicu ukupne dužine (14,4 cm), od *platforme* sjeverno, bilježim na **36°59' N**;
- ta geografska širina sami je vrh *Profitis Ilias* planine Taygetus, po kojoj je nazvana Taygeta, ključna zvijezda za Rotondu Ošlja;
- već u prvoj mapi (K01e) na 36°58' N i 35°58' E, u sjevernoj zoni Iskenderunskog Zaljeva, kao krajnjoj istočnoj točki Sredozemnog mora, ubicirao sam točku **žarišta** iz koje paralela vodi u krajnju jugoistočnu točku Portugala, igličasti rt Sao Vicente, gdje Henrik IV. Navigator (15. st.) u Sagresu podiže prvu Pomorsku akademiju Europe, okupivši tadašnju znanstvenu elitu; meridijan tog žarišta, upravo od Latakije, polazišta *Harmonijine osi*, u smjeru juga potpuno ravna sirijsku obalu, prolazeći Tartusom (fenički *Aradus* i *Antaradus*, 2. m. pr. Kr.);
- da nije riječ o sustavu, neobično bi bilo da baš iz te točke žarišta pravac paralelan sa *Kadmovom osi* prolazi *Visočkim* sjecištem i samom oronimskom oznakom najvišeg vrha Vlašića, a završava u Monfalconeu, najsjevernijoj točki Sredozemnog mora (visi: *Ahilej u virovima Vrtoloma*, Zadar, 2012.); povezane su dvije kardinalne točke kojima je odgovorna primordijalna zvijezda Elektra u samom gradu Iskenderunu, što je u biti i presudilo pozicioniranju primordijalne matrice i razvoju njene implementacije sve do „ošljanske“ faze.

Što sve to u konačnici znači? Ako bismo spustili Rotondu na liniju *platforme*, tj. *liniju-života Visočke* kružnice, stala bi potpuno pravilno između nje i gornje linije skale geografske dužine, a središte **Bolbe** bi se **izmjestilo u vrh Profitis Ilias** na 36°59' N i 23°31' E, meridijan koji pokriva i najistočniju točku Peloponeza, rt Skyllaio, i najzapadniju točku Krete, rt Lentos. Isti takav pomak ustanovio sam na *Karti Leopardi*, što navodi na zaključak o jednom te istom povijesnom vrelu kao prauzoru astronomskog, geografskog i kartografskog znanja, ne ulazeći u druga znanstvena područja „Sedam slobodnih vještina“. Naime, linija polovice ukupne

visine Karte do linije razdjelnice geografskog sadržaja od prikaza (što je na mapi zemljovida *platforma*) upravo odgovara razlici od južne tangenta Rotonde do razine platforme. Sasvim razvidan i moguć je i drugi zaključak, kako mjerenje u naravi može biti projektirano od i sa *platforme* sjeverno, a primordijalna matrica Plejada, te Rotonda nad Ošljem, implementirane „podignuto“ da bi se upravo zadovoljilo Sredozemno more u tri njegove kardinalne pozicije: najistočnijoj, najsjevernijoj i najjužnijoj, koju pokriva meridijan točke P na polovici dužine *Kadmove osi* od bliskoistočne obale do Parisa. A baš je *polazištem osi*, opet na meridijanu *iskenderunskog žarišta*, definirana i četvrta, najzapadnija točka Sredozemnog mora, jer je riječ o paraleli središta Gibraltarskih vrata Uvažavajući morfologiju obale, možemo kazati da se **36° N i 36° E** javlja kao početno projektno rješenje eneagramske poveznice brojki 3 i 6, što je replika *linije-života* Alcyone – Elektra trokuta matrice Plejada. Da je tako, slijedi provjera učinka: središte alata matrice sam postavio kompasno u poziciju novog središta, Profitis Ilias.

- smjer Sterope – Profitis Ilias rotatora, vodi u primordijalnu Merope mape;
- smjer primordijalne simetrale je primordijalna Caleano;
- smjer Taygeta – Profitis Ilias vodi u točku na libijskoj obali kojom prolazi meridijan Sinja i Koljnofa, 3' E od feničkog Surta;
- fascinantno je, međutim, smjer Caleano, koja ponovno vodi u svoju inverznu poziciju mape, u sjecištu *primordijalne* i *istanbulske* kružnice, što znači da je upravo za toliko geografske širine, od primordijalne do inverzne Caleano, izvršeno „podizanje“, a sad ovime „spuštanje“ Rotonde; a to „toliko“ je na mapi točno 4° geografske širine od početnih 30° do 34° N; zato Leopardijeva istočna trajektorija iz pozicije Trsata ne ide u primordijalnu, nego u inverznu Caleano; pritom, taj raspon, uzet u šestar, na *Karti Leopardi* odgovara stupcu visine krajnje južnih deskriptivnih polja; isto se ponavlja i po njihovoj širini, a zapravo geografskoj dužini; s obzirom da su *Karta* i zemljovid matematički ujednačene kompjuterskim putem, rezultat držim pouzdanim;
- Merope je sad izmještena na *liniju-života Istanbulske* kružnice, za koji minut južno od središta *Arapske* kružnice;
- Elektra i Alcyone su na svojim meridijanima niže za *liniju-života* koja sada na Rotondi prolazi točkom *zlatnog reza* kružnice – **222.48°**; u realnom prostoru, to je paralela inverzne Taygete mape u SE prozoru (32°38' N) te meridijana Prelučke uvale (uvjetno Trsat), te na libijskoj obali rimske *Leptis Magne*, fenički *Lpqy* (1100. pr. Kr.);
- sada je razlika između novog središta u vrhu *Profitis Ilias* i primordijalne *linije-života* Elektra – Alcyone, približno 25' N, pa je vjerojatno ta razlika ugrađena u mit o Alfeju i Aretuzi (37°20' N – 37°40' N), detaljno obrazložen u studiji „Zadarske astronomske tablice“ (blog), a mnogi su je povezivali s geografskom širinom Cordobe (37°53' N), točno 5° S od Rotonde nad Ošljem.

Čarobno, doista čudotvorno! Sve mi se posložilo. Ali, zar čudotvornost Gospina i ne dolazi iz *svoga* – puta u ili do zvjezdane prašine? Opservirajmo zato još kut od **59°**, stvarajući okvir za nove studije budućnosti.

Od početka projekta do ovog časa, nisam razmišljao o funkciji *Kadmove osi* izvan konteksta *trojanske* eponimske uloge, ali sam ju duboko proosjećao u suštini primordijalne simetrale. I sad smo upravo stigli na tu točku zahvaljujući uvidu u sustav eneagramske projekcije. Naime, pretpostavio sam, ako je paralela brojeva 2 i 7 začetak te simetrale, ona mora odražavati vezu sa suprotnom *Visočkom* simetralom na poveznici trokuta od broja 3 do 9. Logično je bilo zaključiti da mjesto njihova sjecišta mora rezultirati nekom logikom rješenja. Potražio sam ga u eneagramu i upravo na tom mjestu izmjerio sam unutarnji kut od 59°. To isto potvrdio sam mjerenjem na mapi K15Ra u središtu *Bolbe*, kroz koje obje simetrale prolaze. Uvidom u to

stanje dogodila se ta dugo očekivana „lampica“, razotkrivajući funkciju *Kadmove osi*. Ona je ta koja ispravlja nepravilni raznostranični trokut *plejadske* matrice (Elektra – Alcyone – Sterope) i pravilan istokračni trokut eneagrama (3-6-9). Ali kako? To je misterij koji sam toliko dugo očekivao, a mogao se otkriti već u samom početku, da nije tih trenutaka kad se epika stvaranja pretvara u svjetlo neviđenih razmjera.

Pogled me odveo na križanje *Visočke* simetrale i *Kadmove osi*. Ponajprije sam izmjerio njihov međusobni unutarnji kut. Iznosio je točno 11.2° , što je odklon kuta matrice od točke N sjevernog geografskog pola, ili pozicija Sterope. Zatim sam pošao locirati poziciju sjecišta u realnom prostoru. Kad čovjek to doživi, istom prestane disati i pisati. Križanje se nalazi, čisto, precizno, na meridijanu primordijalne Merope na jugu te jedne od točaka markacije sjeverne stranice trapeza od Trabzona do Budima, nadilazeći vrh planine Rtanj. Lokalno, to je područje koje gravitira makedonskom gradu Veles, a sasvim precizno, 1° N od horizontalne osi matrice i Rotonde, dakle, $41^\circ 44'$ N, što je zapravo paralela najistočnije točke Crnog mora. Zatim, po geografskoj dužini, to je pozicija $21^\circ 54'$ E, okružje prahistorijskog grada Stobi, smještenog na uviru rijeke Crne u Vardar, najvećeg arheološkog recentnog nalazišta Makedonije. Pozicija je markirana oronimskom oznakom **Vršnik**, što uistinu jezično predstavlja golemo iznenađenje, kao i činjenica da se tek $6'$ sjevernije nalazi poznati makedonski „geoglif“ Bylazora (Knežje).

Zaključujem:

od ubicirane točke sjecišta, kut između *Visočke* simetrale i *Kadmove osi* u oba smjera iznosi 11.2° , što je ispravak vrijednosti do pravilnog istostraničnog trokuta eneagrama.

Nalazište Stobi

Stoga, evo, još nekoliko simptomatičnih zakonitosti čitavog sustava:

- alat matrice postavimo zakošeno tako da je Alcyone fiksna točka u istoj primordijalnoj poziciji; tetiva Alcyone – Sterope preklapljen je s pravcem Alcyone – Loreto – Trsat; tada *linija-života* matrice alata, Elektra – Alcyone, prolazi kroz središte *Bolbe* mape;
- Elektra tada pada na paralelu *Visočkog* sjecišta;
- Meridijan Sterope tada prolazi oronimskom oznakom Vlašića, a budući je na *Visočkoj osi*, ortogonalna na vrh Vlašića je pravac koji vodi u inverznu Alcyone male kružnice;
- tada *Visočka* simetrala alata rotira tako da prolazi Trsatom, s jedne, a s druge suprotne strane, samim središtem lezene E prozora istočne apside.

No, nije još kraj. Ponovno se vraćam na sjecište paralele brojeva 2 i 7, početka primordijalne simetrale, i stranice trokuta od broja 3 do 9, koja prati smjer *Visočke* simetrale. Eneagram sam

implementirao na mapu Sredozemlja. Kad sam stranicu trokuta 3-9 postavio na liniju *Visočke* simetrale na način da paralela 2-7 doslovno gađa polazište primordijalne simetrale, vertikalna eneagrama 9-0, rotirala je 27.81° NW od broja 9 ili točke N. Nemoguće je to opisati ako niste svjedokom izvedbe. Paralela 8-1 tada izravno pogađa središte primordijalne *Tetide*, tj. sjecište primordijalne simetrale i tetive ili stranice trokuta Elektra – Alcyone. Od broja 8, kroz središte kružnice eneagrama, pravac u NW smjeru vodi u Col de Clapier, točku N Hanibalove kružnice, mjesta njegova prijelaza Alpa u II. Punskom ratu (blog: „Hanibal ante portas“). Istodobno, u suprotnom SE smjeru, pravac nevjerojatno precizno vodi u točku sjeveroistočno od Ammana, gdje se u novom žarištu na *Riyadskoj* kružnici siječe sa *Visočkom* simetralom. U toj točki unutarnji kut između njih mjerim kao kut Caleano, 9.8° .

No čime sad to rađa? Na moje iznenađenje, to je meridijan *Tetide*₃, tj. mjesta gdje paralela *Visočke* i primordijalne *Tetide* presijeca primordijalnu kružnicu u razini najvišeg vrha Adigeje, Čuguš (3240 m). Taj meridijan ima za studiju neponovljive vrijednosti, **$36^\circ 39'$ E**, ili obrnuto paraleli $39^\circ 36'$ N. Ne mogu drugo kazati nego – supragenijalno! Prolazi crnomorskim rtom južne obale, Civas, na ušću rijeke Yeşilırmak, istočno od Samsuna, starogrčkog *Amisusa* (7. st. pr. Kr.), a nakon *Sinopa* najveće miletske kolonije na Crnom moru. Što se pak tiče paralele *jordanske* točke, riječ je o geografskoj širini, $32^\circ 10'$ N, koja za 4'-5' nadilazi gradove, prapovijesni Tel Aviv i Benghazi. Meridijan *Tetide*₃, ili pak nju samu, dobio sam u projekciji Oriona: Giza – primordijalna Elektra – *Tetida*₃, što je inverzno proizvelo ponovno romb čiji vrh, suprotan Elektri, je ponovno pao na *Kadmovu* os. Projekcija je izvedena na mapi K14e (osjenčano plavo) u ožujku 2015. (blog). Da bude do kraja senzacija pobrinuo se meridijan potonjeg vrha koji, već nam poznat, prolazi zvijezdom Alcyone *Arapske* kružnice u sjecištu s *Visočkom* kružnicom i Taygetom srednje kružnice Rotonde. Pisao sam ranije, ali ponovit ću: pravac koji povezuje središte *Arapske* kružnice i njenu Alcyone prolazi i pozicijom Medine.

Istodobno, horizontalna os križa eneagrama vodi minuciozno u središte pozicije zvijezde Caleano!!! Stranica trokuta 6-9 vodi pak u broj 9, na primordijalnoj kružnici mape označen kao točka N geografskog pola. U istu točku vodi i pravac koji prolazi središtem kružnice eneagrama i brojem 5. U Elektru vodi pravac koji prolazi središtem kružnice i brojem 3, a u Alcyone pravac koji povezuje središte preko broja 7. Zanimljivo je da on na istočnoj strani u nastavku ulazi u sami centar *Hatuše*, prijestolnice Hetita. Dakle, eneagram je ključ i kôd dekonstrukcije matrice Plejada na koju sad možemo motriti iz sasvim drugog i drugačijeg stava.

Ako je vertikalna eneagrama rotirala ulijevo od broja 9 (27.81° NW), znači da je do broja 8 ostala razlika kuta 12.19° NW. Pa, pogledajmo kako na eneagramu stoje brojevi 1-2 i 1-9, na istom luku dva puta po 40° ili 80° . Kad znamo da na ulazu stoji nula (0), onda je sve jasno. Ovaj esej zaštićuje i štiti autentičnost i originalnost rukopisa, da se nikada više ne ponovi ni Srebrenica i Vukovar. Ne postoji ništa što je nalik „Bogu tame“, jer on nije proizvod duha nego ljudskog uma, što je onda sasvim nešto drugo, što nije došlo od zvjezdane prašine Duha Svetoga, nego od psihološki uvjetovanog fobizma i materijalizma ljudske ruke, krvave ispod kože. Da tako kažem, obična, svakodnevna i praktikantska religioznost nastala je iz slabosti i nemoći čovjeka da nadvlada ne samo više sile prirode nad sobom, nego i neznanje. Prava je religioznost razbijanje straha, a to se postiže višom kontemplativnom razinom, što je naprosto put do znanja. Zašto nam posljednji Pape šalju trajne poruke – „Ne bojte se!“

Međutim, gdje je sada u realnom prostoru, ponajprije ta točka sjecišta koja uvjetuje kut 59° , a potom gdje je izmješteno središte eneagrama, što je zapravo središte *Bolbe*? Prva točka nalazi se u sjecištu *Visočke* simetrale, zatim dijagonale *trojanske* četvorine od Troje do točke T'

(K01e, mjesto *zlatnog reza*), te dijagonale od točke M do Mut oaze, a to je onda supervizorska tvrdnja da je sam sustav *trojanske* eponimske matrice od samog početka potpuno ispravno postavljen. Naime, točka M je polovica dužine pravca o kojemu je stalno riječ, a povezuju *iskenderunsko* žarište i Monfalcone. Zato iz Mut oaze ortogonala ponovno odlazi u svoju polaznu točku istog žarišta. Točka Mut oaze bitna je i stoga što upravo iz nje, sada paralelno s dijagonalom Mut oaza – točka P, pravac prolazi *Visočkim* sjecištem. Na njega sam upozorio već u svojim prvim studijama uočivši njegovo značenje.

Dakle, rješenje je projektirano tako da iz tog kapital **multisjecišta** pravac pod kutom 59° vodi u središte *polazišta* primordijalne simetrale. Zar nije „smiješno“ da se nalazi na meridijanu središta minojske kulture, *Knososa*, koji egipatsku obalu, pri samoj libijskoj granici, presijeca u Zaljevu Sallum ($25^\circ 10'$ E), upravo u poziciji luke istoimenog grada, području triju polazišta isječaka *argonautskih* kružnica (K03e, *Tajna Apolonova tronošca*, Zadar, 2013.). Istodobno, na paraleli je $39^\circ 36'$ N, što je kut *Visočke* simetrale, paralele Rossana te kulnog marijanskog svetišta Fatima. Završni dokaz mojoj tezi prakse pretvaranja kuta kružnice u koordinatnu vrijednost pozicije geografske širine ili dužine. Implementirani eneagram u mapi unutar primordijalne kružnice pokazuje kako baš bazna stranica trokuta 3-6 prolazi lukom *Knososa* (*Heraklion*), aktualnim gradom Iraklion. Također je to i geografska širina mjesta koje nas je čitavo vrijeme provociralo, fenička Salakta (*Selecta*, „odabrano mjesto“), na istočnoj tuniskoj obali, neposredno južnije od *polazišta* primordijalne simetrale. Tako smo zahvaljujući razvoju projekcije *Visočke* simetrale dobili križanje paralele $39^\circ 36'$ N i meridijana $36^\circ 39'$ E (poput prethodnih 36° N i 36° E) koje se nalazi na pola puta između turskog grada Sivasa, hetitske naseobine (2600. pr. Kr. – od 1. st. *Megalopolis*), i vrha Karababa (2345 m).

Gdje je pak druga točka, izmješteno središte? Ovo više nije ni „smiješno“, već jako neobično: točka, uvjetno „**bolbe**“, pod kutom od eneagramskih 20° , tj. polovice između brojeva 5 i 6, izmještena je u središte antičke grčke **Tebe** ($38^\circ 19'$ N $23^\circ 19'$ E), koju Kadmo utemeljuje nakon odlaska iz Fenicije u potrazi za sastrom Europom, gradu Edipova rođenja. Što pak mislim o Edipu izrekao sam u magistarskom radu (*Mediteran. povratak u utrobu*, 2007.). Je li time u potpunosti zatvoren krug nepoznanice nazvane *Kadmova os*? Kako na eneagramu stoje brojevi koordinata geografske dužine Tebe, pogledajmo to? Studijski sam već obradio vezu među središtima ženskog principa, štovanja kulta Majke i božice. Teba se našla na pravcu El Mansura (Izida), Atena (Artemida), te Ošlja (Marija).

Ovime smo dokazali izravnu vezu Eneagrama i matrice Plejada, koju dodatno učvršćuju još poneki detalji unutar realnog prostora. Na primjer, paralela brojeva 8-1 geografska je širina Beča ($48^\circ 12'$ N); za dvojku (2) smo kazali (pozicija Caleano), na paraleli je najzapadnije točke Crnog mora (Burgaski zaljev), koja našu obalu siječe u Molunatu, talijansku u Pescari, zapadnu u Monte Argentariju, *prvoj kućici prijenosa* zadarsko-loretske trajektorije. Paralela brojeva 4-5 determinira najjužniju točku Sredozemnog mora kod El Agheile, mjesto prolaska meridijana točke P, polovice dužine *Kadmove osi*.

Spojnica brojeva 1-4 prolazi ponovno središtem primordijalne *Tetide*. Kontekstualno ću spomenuti i pravac koji preko Trsata povezuje sjecište *Kadmove osi* i primordijalne kružnice još jednom sa *Tetidom*, završavajući na krajnjem istoku Crnog mora u grčkoj koloniji *Gyenos*. Pravac iz broja 8 kroz *Visočku Tetidu* vodi ravno u *Heraklion* i *Knosos*. Poveznica 7-5 prolazi središtem drevnog Palerma, naseljenog već 8000 godina, feničkog Ziza (734. pr. Kr.) značenja „*cvijet*“. Koliko god se u projekciji ogleda srednji vijek, valja poći u duboku prošlost.

Što je pak s Ocem, Atlasom? Preko broja 5 upravo on je povezan sa *riyadskim* središtem u kojega ulaze *Visočka* simetrala, paralela *linije-života Visočke* kružnice te meridijan Riyada. Sa brojem 1, preko točke W ekvatora primordijalne kružnice, povezan je sa *Visočkom Tetidom*. Preko sjevernih vrata Bospora vezan je sa zvijezdom Caleano. (Zanimljivo, Sterope je preko iste točke W povezana sa Dellysom, fenički *Rusucurru*). Atlas preko broja 6 veže *polazište Kadmove* osi na paraleli središta Gibraltarskih vrata...itd.

A što je s Majkom Pleione? Kroz točku sjecišta *Kadmove* osi i primordijalne kružnice, u IV. kvadrantu, povezana je s brojem 9 ili točkom N sjevernog geografskog pola. Zatim, preko broja 7 i preko Loreta povezana je s brojem 1. Znamo da je preko Ošlja povezana s Majom, preko *Visočkog* sjecišta s Taygetom, preko Cordobe i feničke *Utice* (eponimska *trojanska* matrica) povezana je s brojem 3. S Merope je povezana kroz najzapadniju točku Zaljeva Gabes, tj. najistočniju točka Istočnog sredozemnog bazena, koja se nalazi na meridijanu 10°02' E. Zar je onda čudno da je sv. Lucija atribuirana tamom, vidom i očima, *homerovski* kazano, sljepilom? To su te povijesne kontradikcije koje ukazuju da postoji jedan potpuno drugi i drugačiji svijet od realnosti koju gledamo i vidimo. Baš zato stoji misao Gurdjieffa – „ljudi ne percipiraju realnost kakva ona jest, nisu svjesni sebe nego žive u stanju hipnotičkog *budnog sna*.“

Napravimo matematički koncenzus: $90^\circ + 27.81^\circ = 117.81^\circ$; do 120° javlja se razlika 2.19° , što sam kao diferencijal našao upravo na *Karti Leopardi*. Međutim, što tvori kut od 117.81° ? Čine ga kutovi između primordijalne i *Visočke* simetrale 67.5° , te 50.3° , između vertikalne osi kružnice i *Visočke* simetrale. A gdje mjerimo kut od 122.19° ? Na već spomenutom pravcu od Pleione do broja 1 (prolazi sjevernim rubom planine Vlašić), u mjestu sjecišta s *Visočkom* simetralom, koja je tada drugi krak traženog kuta. Ako pak pravac iz Pleione usmjerimo u sami vrh Vlašića, na *Visočkoj* simetrali mjerimo kut 121° . Ponovimo li postupak sa *Visočkim* sjecištem i Taygetom, opet ćemo na *Visočkoj* simetrali dobiti isti kut 121° . Međutim, spojimo li Pleione sa središtem Bolbe, do *Visočke* simetrale mjerimo kut približan kutu Taygete 46.3° .

Dakle, slobodno možemo prionuti završnim koracima eseja koji, potvrđen sa svih aspekata, ne ostavlja ni trunke rezerve prema onomu čime nas je Bog podario – čudovišnom igrom zanata i alata da bi bio život. Biopsihološka znanost potvrđuje sve te romane, *Romeo i Juliju*, Shakespearea, ... samo kao lijepe, romantične priče? Pravi pisac je u glavi...!

Završni stih

Sustav kružnica Arapskog poluotoka pokazao se ključnim u implementiranju zadatih ciljeva matrice u realnom prostoru šireg Mediterana. On je detaljno obrađen u studiji „Vlašići i mali narodi (2)“. Zato evo nekoliko vitalnih primjera funkcioniranja umrežanih kružnica:

- iz Meke pravac pod kutom od 27.81° vodi u sjecište tetiva (stranica trokuta) Alcyone – Sterope *Arapske* i *Riyadske* kružnice;
- iz Medine pak pravac istog kuta ponajprije prolazi sjecištem paralele *platforme* i meridijana Meke, a potom vodi u točku N *Riyadske* kružnice (sjeverni geografski pol);
- iz točke sjecišta paralele *platforme* i meridijana Medine kut 27.81° vodi u poziciju Sterope *Arapske* kružnice;
- iz točke *platforme* gdje njome prolazi meridijan Alcyone *Arapske* kružnice (meridijan Taygete srednje kružnice i ugla romba na *Kadmovej osi*), pravac tog kuta je tangenta *Arapske* kružnice NE-SW smjera;

- s *Arapskom* kružnicom sredozemni kontakt preuzima Elektra primordijalne kružnice i *Istanbulska* kružnica, čija je *linija-života* Elektra – Alcyone duga 23,9 cm, pa je *zlatni rez* na 14,77 cm, što je ponovno meridijan Alcyone *Arapske* kružnice; iz točke *zlatnog reza* kut 27.81° vodi u krajnje istočnu crnomorsku luku Poti, antički *Faesis* ili *Fasis*, gdje Jazon dolazi tražiti *Zlatno runo*, a nalazi Medeju;
- meridijan Alcyone *Arapske* kružnice bitna je informatička komponenta sustava, jer je vezan i za tzv. prirodnu poziciju Taygete, koju sam donio u studiji „Geografija ljubavi – Plejade u Biku“ (blog, 31-34); njezin kut 46.3° odgovara koordinatno poziciji $46^\circ 18' N$, što je paralela Varaždina (usuprot $43^\circ 42' N$, što je paralela Sinja i Šibenika); na kružnici sa središtem u Volosu Taygeta je upravo na sjecištu te paralele i meridijana Alcyone *Arapske* kružnice;
- u obrnutom smjeru, 14,77 cm na *liniji-života Istanbulske kružnice* mjesto je prolaska meridijana Troje, međutim, fenomen je uistinu prisutan – iz te točke sjecišta, 27.81° precizno vodi upravo u njeno središte na crti obale kod El Alameina;
- u tom kontekstu i provjera *linije-života* Elektra – Alcyone primordijalne kružnice ima zapanjujuće odjeka: dužina na *zlatnom rezu* iznosi 15,9444 cm ($25,8 \times ,618$); u smjeru istoka to je meridijan središta istočnih stupova N i S apsida, dok je u smjeru zapada, to, naravno, obrnuto, sredina zapadnih stupova istih apsida;
- uz ovaj arhitektonski, vrijedno je istaknuti i još jedan kontekst: spominjali smo najviši vrh Visokog Atlasa, Toubkal, pa pogledajmo ovaj kružni konstrukt: meridijan Parisa istodobno je i meridijan Alcyone *linije-života Visočke* kružnice (*platforma*) i zapadna tangenta *Ošljanske* kružnice; meridijan pak Alcyone *linije-života Ljubine* kružnice zapadna je tangenta *Visočke* kružnice; ako primordijalnu simetralu produžimo u SW smjeru, ona presijeca meridijan Alcyone *Ljubine* kružnice upravo na paraleli koja vodi u vrh Toubkal, što je i geografska širina nekoć feničkog, danas aktualnog grada Surta ($31^\circ 12' N$), te, u nastavku, luke Aleksandrije.

Um koji je autor i kreator i matrice i Rotonde i Eneagrama ravnopravan je poruci koju ovime šaljem svojim umom kao da putuje *e-mailom*: štujmo svatko svoga Boga, bio on muslimanski, kršćanski ili hebrejski, štujmo jedinstvo Isusa i Marije, ali, da bismo to ostvarili, figurativno kazano, nemojmo zabijati u zemlju koce i zastave – „ovo je moje“! Ništa nije tvoje! Prostor je nedjeljiv. Ionako, jedan je astrofizičar kazao: „Mi stojimo na kori od jabuke.“

Stoga je ključno pitanje ovdje: ako se arapska znanost javlja u Europi od 8. stoljeća nadalje, pa je moguće sve nastalo prilagođavanjem na pojavu nove religijske komponente, što je bilo prije prelaska Gibraltarskih vrata 711. godine? Kardinalni centri Dalmacije i Centralne Bosne, ne bi funkcionirali kao izvorno implementirano rješenje, da prije arapskog razdoblja nisu prošla doba urušenih naprednijih civilizacija. Neka netko odgovori: otkud legenda o postanku Trier, prijestolnice Zapadnog Rimskog Carstva (395.) i mjesta rođenja sv. Ambrozija. Otkud Asirac u njoj, na paraleli $49^\circ 45' N$? Naime, prema srednjovjekovnoj zbirci legendi *Gesta Treverorum*, „grad je osnovao Trebeta, Asirski princ, stoljećima prije Rimljana. Njegov otac je bio Ninus, asirski kralj, čija je žena, a Trebetova maćeha, Semiramida, nakon kraljeve smrti preuzela kraljevstvo, a Trebeta protjerala u Europu. Nakon mnogih lutanja, oko 2000 pr. Kr. s grupom kolonizatora došao je u Njemačku i naselio se u mjestu koje će postati Trier. Nakon njegove smrti, stanovnici Trier su njegovo tijelo kremirali na brdu Petrisberg.“ Sve se to događa u razini vanjske zvonaste forme sjevernog prozora implementirane Rotonde. Je li baš slučajem onda njegov meridijan, $6^\circ 38' E$, prolazi kroz pozicije Atlasa male nutarnje kružnice Rotonde, a poklapa se zapadnim zidom ulaza u SE komoru južnog dijela *westwerka*?

Prema tomu, ovo može ići sve do Sumera, budući da kao identifikacijski kôd koristim fenički sloj sasvim lijepo uređenih gradova. To se vidi iz svakog poteza ravnalom i perom. A jedan je *akademac* upravo kazao: „Danas, Europa nema pojma o orijentalistici. Nužni su sveučilišni studiji da bismo mogli razumjeti aktualna zbivanja koja prijete budućnosti ljudskih sloboda.“

U konačnici, jeste li nešto primijetili čitajući ove studije.....? Srđan je odmah „skužio“... „uh, da, nigdje ga nema“. Pa gdje je onda pravi Jeruzalem? Prigodom posjeta Ošlju (2. 9. 2017.), zaustavili smo se kod monumentalne skulpture hrvatskim braniteljima, na vidikovcu s kojeg Zaljev Bistrine i Stona izgleda poput prizora Arkadije. U smjeru Ošlja, pa mislim čak i iznad njega, visoko na nebu, Srđan je zamijetio crnu točku. Dvogledom, otkrili smo da je riječ o golemom raskriljenom orlu. Dok je Pajrić fotografirao okolicu i skupljao zaostale čahure iz rata, sjetio sam se naših diskusija iz Koljnofa o starom nazivu Jeruzalema – **Solim**, što znači „sokol“, „Monte-(falcone)“. Zaistinu, gdje je pravi Jeruzalem, bio on i simbolički? Gdje je pravi Babilon, i tko je tu izgnanik, ako je „Jero“, od grč. *hierós* – „svet“, onda bi to bio grad svetog Sokola, *Solim*, a znamo da obrtanjem jezika demistificiramo stvari → pa imamo **milos** ili **molis**, izgnaničku misiju hrvatskog puka u **Molise**, pa opet dobijamo → **esilo** (tal. *esul*, „izgnanik“), pa onda na Sardiniji Osilo, lokalnim dijalektom **Osile**, i na kraju **Ošlje**?

Narativno, a metodološki deduktivno, dvije krucijalne riječi judejsko-kršćanske civilizacije su „izgnanstvo“ (izgnati, gnjati, hod) i „ropstvo“ (rob, bor, borba“) ključ su svakog oslobađanja sloboda (slovo-da), do kojih se dolazi istinom. „Na početku bijaše riječ“, „ne bojte se“ (boj), „istina oslobađa“. Kad to spoznate vi hodate s Isusom, uz njega, i On vas čeka. Put u Emaus! Naša ukupna ljudska povijest je ontologija riječi. A ona se toponimski prenijela i u prostor. Slovo i mjera temelji su vizualizacije irealnosti svijeta. Pčeli je dodijeljena matica, čovjeku matica, kozmosu pak zvjezdana prašina. I gdje je onda prava Troja, ako su *Paris i Helena* predložak za *Romea i Juliju*, a romb uvezuje četiri točke: Capuletijeve i Montecchijeve s Etnom, što znači, Shakespearea sa Chrétienom od Troyesa, slavni ljubavni par s Arturom, 12. sa 16. stoljećem. Horizontalno, Ošlje i Osile, areal dijalektalnog jezika rimske Dalmacije?

Što je, sveti Sokol ili sveti Orao? Što više vrtim, sve mi skladnije leži na jeziku. Nepoznati pojam, konstanta u povijesnim okvirima, a nitko ga nije uspio razriješiti, etnikom je – „**narodi s mora**“. Postoji teorija o njegovu sardinijskom podrijetlu (Sardi), a druga poznata u svijetu figurica **sardskog** ratnika pronađena je na Ljubi? Vitez je Artur, a vitezovi čuvari, gardisti dolaze u Veneto iz Dalmacije? Pitanja je mnogo, ali djeluju dijagnostički. Rijetko se koju pokrajinu toliko vezuje uz more, kao Dalmaciju? Netko je to potvrdio u Ošlju! A neovisna matematička ekspertiza Ošlje je konfirmirala kao težište kružnice odnosno čitavoga matričnog sustava.

Zaboravili smo na jednu istinu. Gdje ima najviše slobodnog kamena? Ima li u čitavoj Europi takva geološki čistog ravničarskog prostora da bi opravdao srazmjer resursa kamena i stupnja razvoja mlađe neolitske kulture, prostora sa svojim toplim morem štićenim zaljevom dubinski maternične forme? Ima, kaže citat don Petra Kaera, kojeg Mate Puljak poput bljeska munje izvlači na danje svjetlo: „...*naša je Dalmacija u naučnom svijetu kao prekinuta nit, koja čeka da se sveže nad dubokim jazom, preko kojega znanost još nije mogla segnuti, da ovu zemlju ma s koje strane pridruži prahistoričnom svijetu.*“ Moja jedina opaska je pitanje: „mogla“, ili „smjela“? Naravno, spram potrebite neuroze novosti i svježine djela, reanimirajući tehnološki zapuštenu dimenziju čovjeka kao depolitiziranog bića. Zašto astrognostijski obrazac Plejada mora biti otkrićem 21. stoljeća kad je jasno da matica uredno funkcionira u svakom od istraženih bio-psiholoških sustava i povijesno-geografskih epoha? Povijest je naša izluđena stalnim prekrajanjima, izvrtanjima, prepisivanjima i zamjenama teza, što u konačnici rezultira

aktualno irealnim svijetom i lošom povijesnom znanošću. Tko njome upravlja dobra zna zašto ne ispušta kormilo iz ruke.

Nesporno je da smo mi danas nacionalno određeni Hrvati, ali znanost treba natjerati preko te granice, 7. stoljeća. Ako je u *Tanaisu* pronađena stela sa „prohrvatskim“ imenom, onda je na hrvatskoj arheologiji da preskoči i preko Rima, i preko Grčke, na sasvim obične, male stvari, sličice koje život čine ispunjenim, bez obzira na razvoj povijesnih znanosti iz doba Ilira. Iz njih ćemo moći štošta doznati, i zato su nam u raspravnom diskursu nužne potrebne predaje, legende, osluškivanje „prenošenja“. Kod nekih, razvijenije sposobnosti od drugih, *alter ego*, ne znači da su drugi uvijek u pravu. Kad se pomirimo s oprostom, ne plaćajući za njega, bit će nam i oprošteno. Netko će pomisliti da je sve ovo dobar razlog za paradigmu o Zemlji kao „ravnoj ploči“, no to još više produbljuje spremnike znanja iz kojih su drevne civilizacije, pa i naša ilirska, crpile ideje za vraćanje u kuglu, i obrnuto.

Nimska sjećanja

U malom pletenom „kuferiću“, čuvam uspomene na gradove koje sam posjetio tijekom života. Među njima je i plan grada Nimesa u Francuskoj. Ne znam zašto mi se baš javilo sjećanje na njega u času dok razmišljam o sv. Jeronimu. Ta rimska *Colonia Nemausus* (4.000 pr. Kr.), uvukla se u mene kao svojevrsna „prtljaga“.

Prema mnogim izvorima, Deus Nemausus je bio keltski zaštitnik boga Nemaususa (Nîmes), kolonije ili naseobine *Nemausus*, lokalnog keltskog boga plemenske zajednice *Volcae Arecomici*, koja je emigrirala iz područja Dunava. Čini se da se Bog nije obožavao izvan ovog mjesta. Grad sigurno dobiva ime iz Nemaususa, koji je možda bio **sveto drvo** u kojemu su keltska plemena Volčeva Arecomica (sami se predali Rimljanima 121. pr. Kr.), ili je bio možda i lokalni keltički duhovni **čuvar izvora** koji je izvorno pružao svu vodu za naselje, kao što to sugeriraju mnoga suvremena vrela. Ili je možda čak Stephanus iz Bizanta mogao točno navesti u njegovu zemljopisnom rječniku da je Nemausus, dobio ime iz *Herakleida* (ili *Heraclesovog* sina) Nemausiosa. U gradu je postojalo važno **utočište za ozdravljenje**; utvrđeno je u nekom obliku barem već u ranoj dobi željeza, ali je proširen nakon što su Rimljani kolonizirali regiju krajem 2. st. pr. Kr. kada je aktivan rimski poticaj kultu. Drugi niz lokalnih duhova koji su se klanjali u Nemaususu (Nîmes) bili su Nemausicae ili **Matres Nemausicae**, koji su bili plodnost i iscjeliteljske božice koje pripadaju proljetnom svetištu (izvor: Wikipedija).

Vjerojatno je neosporno, da ime grada dolazi iz keltskoga jezika kao *Nemausus* koji je postao srednjovjekovni okitanski Nimes ili Nemze. Također, da se po legendi podrijetlo grada pripisuje Nemaususu, jednom od Herkulovih sinova, istoimenom junaku Nîmesa. Etimološki, Nemausus je mogao naći njegovo podrijetlo u keltskoj riječi **nem**, što znači „**posvećeno mjesto**“ i pronađeno u nemetonu (n), svetom kućištu, hramu, nakon čega slijedi galski sufiks – *ausu*.

Međutim, strašno je zanimljiva heraldika Nîmesa. U 16 st. konzuli ovog starog grada željeli su ukasiti prazno polje amblema, grb srednjeg vijeka, ugrađujući mu 1516. „**Zlatnog Bika**“, kako bi se bez sumnje sjetio veze grada sa **taurinskom** kulturom. Kojeg li iznenađenja, je li to izravno priznanje Plejada? Međutim, 1517. otkriće medalje s krokodilom motiviralo je novi zahtjev za promjenom, pa od 1535. kralj priznaje novi grb grada Nîmesa s **krokodilom** u njemu. Nije li to upravo taj recidiv Sobeka, kao izraz veze *plejadske* matrice i svega što smo predstavili kao trajnu memoriju na uspostavljene veze gradova Nila i kultura Sredozemlja, što

uostalom službeno tumačenje i ne krije, budući da simbolizira podnošenje Egipta Rimu. Ako da, preostaje mi još jedan „očajnički“ potez: povući pravac, tj. spojiti Nîmes i *Crocodilopolis*, tj. aktualni Faiyum na Nilu, smješten na paraleli proročišta Siwa. Pravac je prošao filigranski točno kroz središte koju smo nazvali **vulvom** – sjecište meridijana Alcyone i horizontalne osi matrice i Rotonde. Za dobru mjeru, uvijek se isplati riskirati!

1516.

1535.

Nîmes se nalazi na 43°48' N i 4°22' E, što je sada 2° E od meridijana Parisa. Geografska širina 43°48' N odgovara kutu od **43.8°** (Taygeta, 43.7°), a uvidom u eneagram, upravo na polovici kuta između brojeva 3 i 4 (20°), kroz središte kružnice pravac prolazi brojkom 8. Meridijan je pak poveznica eneagrama brojeva 2 i 4. Dakle, sve je zadovoljeno! Preuzimajući legende, koje ukazuju na **Matres Nemausicae**, tu činjenicu sam povezao s primordijalnom Alcyone i njezin meridijan koji, u sjecištu sa horizontalnom osi matrice i Rotonde, tvori mjesto simboličke, a implementacijski i biološke **vulve**. Stoga sam izmjerio udaljenost od meridijana Nîmesa do meridijana Alcyone i dobio na mapi **6,7** cm. Na prvi pogled, ne govori ništa, ali matrica sad otkriva da je 43°48' N paralela *Tetide* vanjske kružnice Rotonde. Što je sve na njoj u smjeru istoka, gdje sve prolazi?

Ponajprije, paralela našu obalu presijeca ponajprije u mjestu **Vrulje** na otoku Kornat, a potom u poziciji Murtera (opet Murter – *Retrum*!?), vodeći u **Livno** (43°48' N), pa kulni franjevački samostan **Ščit** (43°48' N) u području Rame, odakle koncem 17. st. franjevci odnose u Sinj sliku Gospe. I sad smo u točki kritičnog trenutka, kad se valja odlučiti: gdje stati, gdje se zaustaviti? Jer slijedi prostor **Grahovskog polja**. Logično rješenje nalazim u izmjerenih 6,7 cm, pa od meridijana Alcyone mjerim tu istu dužinu na meridijanu **17°40' E**, dakle, svega 4' W od meridijana Ošlja. Ukupno, dakle, raspon od 13,4 cm u naravi je geografska dužina od 13°18' E, što eneagramski daje jednaku udaljenost od broja 1 do broja 3 te od broja 1 do 8. Čini se, na pravom smo putu, tim više što je riječ o meridijanu kojim je službeno obilježena Vlašić planina. Ostaje učiniti posljednje: gdje se u prostoru nalazi sjecište paralele 43°48' N i meridijana 17°40' E? Satelitskim uvidom, ustanovio sam položaj mjesta, 8' istočno od Ščita, naziva **Ošljani**. Nad njim zapadno stoje dva oronima, Troglav i Zmajevica (blog: „Ključ – za bolju budućnost“, na 16°43' E locirao sam brdo Ošljak).

Od meridijana krajnjeg zida *westwerka* (rt Roca, najzapadnija točka kontinenta), dužina do Nimesa iznosi na mapi **14,2** cm. Ako ju pomnožimo sa 1,618 (22,9756 cm), Nîmes postaje točka *zlatnog reza* do meridijana **vršišta Visočke** simetrale. Istodobno, dužinu 14,1 cm mjerimo na udaljenosti od središta *Bolbe*, do **vršišta** primordijalne simetrale. Treba li tomu komentara? Eh, taj moj 1 milimetar! Ali on ne može pomrsiti račune matrice: istu udaljenost mjerim između Nimesa i *polazišta* primordijalne simetrale te Nimesa i primordijalne Majke Pleione. Za Boga miloga, toliko precizno, od središta do središta, 2 x 13,05 cm!? Znao sam da mora biti „upetljana“ Majka, *Matres Nemausicae*. Intuicija me još nije prevarila! Isto tako, počeo sam razmišljati o arenama koje Rimljani ne podižu bilo gdje, a ova, nimska, golema je doista, i jako očuvana.

Nîmes, je li to samo arena?

Zato sad mjerim po istom postupku udaljenost od meridijana Nîmesa do meridijana *polazišta* primordijalne simetrale. Iznosi **6,8** cm, što pomnoženo sa 1,618 daje udaljenost 11,00 cm, ali gdje? Precizno na meridijanu **Ljube!!!** Znači, *zlatni rez* je na meridijanu *polazišta*. A što pak daje dvostruka dužina *zlatnog reza*? Već počinjem unaprijed kreirati svoju misao, naravno, 13,6 cm udaljenost je od meridijana Nimesa do meridijana **Ošlja!!!** Naknadili smo i te 4' E, pa sad imamo 17°44' E. Pa ako sad Ošlje uzmemo za točku *zlatnog reza* i 13,6 cm pomnožimo sa 1,618, dobit ćemo 22,00 cm na već ubiciranom meridijanu Sterope srednje kružnice Rotonde i Alcyone *Arapske* kružnice. Fenomenalno! Opet zatvoren krug! Usto, odnos 11,00 : 22,00 cm, 1 : 2, opet trokut *zlatnog reza*! Alcyone i *polazište* simetrale, spram Nîmesa, zakonitosti su u službi meridijanske kreacije matrice. A nije nepoznato, sv. Jeronim je napustio Rim i putovao u Galiju. Posjetio je upravo Trier, na meridijanu Očeva, obaju Atlasa, male kružnice Rotonde.

Premda ima sličan korijen, antički *Emaus* nalazio se oko 11 km sjeverno od Jeruzalema, što još više raspaljuje maštu, budući se spominje u Evanđelju po Luki, kada se dva Isusova učenika nakon njegove smrti i uskrsnuća vraćaju kući u Emaus, a putem im se pridružuje Isus. Očita, dakle, sugestivna slika Isusova puta, povratka „kući“. A gdje je ona?

Igor Šipić

U Splitu, 27. 11. 2017.

Guido Reni, 1631. Louvre
Paris i Helena odlaze u Troju